

1 KONGEBOK

KAPITTEL 1

Nu var kong David gammel og høit til års, og de dekket ham til med tepper, men han kunde ikke bli varm.

² Da sa hans tjenere til ham: En skulde lete efter en ung pike for min herre kongen, en jomfru som kan stelle for kongen og pleie ham og ligge i din favn, så min herre kongen blir varm.

³ Så lette de i hele Israels land efter en vakker pike, og de fant Abisag fra Sunem og førte henne til kongen.

⁴ Det var en meget vakker pike; hun pleide kongen og tjente ham, men kongen hadde ikke omgang med henne.

⁵ Men Adonja, sønn til Haggit, gjorde sig høie tanker og sa: Jeg vil være konge. Og han fikk sig vogner og hestfolk og femti mann som løp foran ham.

⁶ Hans far hadde aldri i hans liv talt hårdt til ham og sagt: Hvorfor har du gjort dette? Han var og meget fager, og han var født næst efter Absalom.

⁷ Han samrådte sig med Joab, Serujas sønn, og med presten Abjatar, og de holdt med Adonja og hjalp ham.

⁸ Men presten Sadok og Benaja, Jojadas sønn, og profeten Natan og Sime'i og Re'i og de helter David hadde, var ikke med Adonja.

⁹ Adonja slaktet får og okser og gjøkvalver ved Sohelet-stenen, som er ved En-Rogel, og han innbød alle sine brødre, kongens sønner, og alle Judas menn som var i kongens tjeneste.

¹⁰ Men profeten Natan og Benaja og heltene og sin bror Salomo innbød han ikke.

¹¹ Da sa Natan til Batseba, Salomos mor: Du har vel hørt at Adonja, Haggits sønn, er blitt konge, og vår herre David vet ikke noget om det?

¹² La mig nu få gi dig et råd, så du kan redde både ditt eget og din sønn Salomos liv!

¹³ Gå inn til kong David og si til ham: Har du ikke, herre konge, med ed lovt din tjenerinne: Salomo, din sønn, skal være konge efter mig; han skal sitte på min trone? Hvorledes er det da gått til at Adonja er blitt konge?

¹⁴ Og mens du ennu er der inne og taler med kongen, skal jeg og komme inn og stadfeste dine ord.

¹⁵ Da gikk Batseba inn til kongen i kammeret. Kongen var nu meget gammel, og Abisag fra Sunem tjente ham.

¹⁶ Og Batseba bøide sig og kastet sig ned for kongen, og kongen sa: Hvad vil du?

- ¹⁷ Hun svarte: Min herre! Du har tilsvoret din tjenerinne ved Herren din Gud: Salomo, din sønn, skal bli konge etter mig; han skal sitte på min trone.
- ¹⁸ Men se, nu er Adonja blitt konge, og du, herre konge, vet ikke noget om det.
- ¹⁹ Han har slaktet okser og gjøkalver og får i mengdevis og innbudt alle kongens sønner og presten Abjatar og hærføreren Joab; men Salomo, din tjener, har han ikke innbudt.
- ²⁰ Og nu, herre konge, er hele Israels øine vendt mot dig, forat du skal la dem vite hvem som skal sitte på min herre kongens trone etter ham.
- ²¹ Ellers kan det gå så at når min herre kongen ligger hos sine fedre, kommer jeg og min sønn Salomo til å holdes for forbrytere.
- ²² Mens hun ennå talte med kongen, kom profeten Natan.
- ²³ Da blev det meldt kongen: Profeten Natan er her. Og han kom inn og trådte frem for kongen og kastet sig på sitt ansikt til jorden for ham.
- ²⁴ Og Natan sa: Herre konge! Du har vel sagt: Adonja skal være konge etter mig, og han skal sitte på min trone?
- ²⁵ For han har idag draget ned og har slaktet okser og gjøkalver og får i mengdevis og innbudt alle kongens sønner og hærførerne og presten Abjatar, og nu eter og drikker de med ham og roper: Leve kong Adonja!
- ²⁶ Men mig, din tjener, og presten Sadok og Benaja, Jojadas sønn, og Salomo, din tjener, har han ikke innbudt.
- ²⁷ Skulde dette være gjort på min herre kongens bud uten at du har latt dine tjenere vite hvem som skal sitte på min herre kongens trone etter ham?
- ²⁸ Da tok kong David til orde og sa: Kall Batseba inn til mig! Og hun kom inn og trådte frem for kongen.
- ²⁹ Og kongen svor og sa: Så sant Herren lever, han som har utfridd mig fra all trengsel:
- ³⁰ Som jeg har tilsvoret dig ved Herren, Israels Gud: Salomo, din sønn, skal være konge etter mig, og han skal sitte på min trone i mitt sted, så vil jeg gjøre på denne dag.
- ³¹ Da bøide Batseba sig med ansiktet mot jorden og kastet sig ned for kongen og sa: Min herre kong David leve evindelig!
- ³² Og kong David sa: Kall hit til mig presten Sadok og profeten Natan og Benaja, Jojadas sønn! Og de kom inn og trådte frem for kongen.
- ³³ Kongen sa til dem: Ta eders herres tjenere med eder og la min sønn Salomo ride på mitt eget muldyr og før ham ned til Gihon!
- ³⁴ Der skal presten Sadok og profeten Natan salve ham til konge over Israel, og I skal støte i basunen og rope: Leve kong Salomo!
- ³⁵ Så skal I følge ham hit op, og når han kommer, skal han sette sig på min trone, og han skal være konge i mitt sted; det er ham jeg har utsett til fyrste over Israel og Juda.
- ³⁶ Da tok Benaja, Jojadas sønn, til orde og sa til kongen: Så være det! Måtte også Herren, min herre kongens Gud, ville det så!
- ³⁷ Som Herren har vært med min herre kongen, så være han med Salomo og gjøre hans trone ennå større enn min herres, kong Davids trone!
- ³⁸ Da drog presten Sadok og profeten Natan og Benaja, Jojadas sønn, og livvakten ned, og de lot Salomo ride på kong Davids muldyr og førte ham til Gihon.
- ³⁹ Og presten Sadok hentet oljehornet fra teltet og salvet Salomo; og de støtte i basunen, og alt folket ropte: Leve kong Salomo!
- ⁴⁰ Og alt folket drog op etter ham, og de blåste på fløiter og jublet så høyt at jorden revnet ved deres rop.

- ⁴¹ Dette hørte Adonja og alle de gjester som var hos ham; de var da nettopp ferdig med å ete. Og da Joab hørte basunlyden, sa han: Hvorfor er det slik larm og bulder i byen?
- ⁴² Mens han ennå talte, kom Jonatan, presten Abjatars sønn; og Adonja sa: Kom hit! Du er en bra mann og kommer visst med gode tidender.
- ⁴³ Men Jonatan svarte og sa til Adonja: Nei! Vår herre kong David har gjort Salomo til konge.
- ⁴⁴ Kongen sendte med ham presten Sadok og profeten Natan og Benaja, Jojadas sønn, og livvakten, og de lot ham ride på kongens muldyr.
- ⁴⁵ Og presten Sadok og profeten Natan salvet ham til konge i Gihon, og så drog de opp derfra i glede, og hele byen er i et røre. Det er den larm I hørte.
- ⁴⁶ Og Salomo har også alt satt seg på kongetronen,
- ⁴⁷ og kongens tjenere er kommet og har ønsket vår herre kong David til lykke og sagt: Din Gud la Salomos navn bli ennå herligere enn ditt navn og hans trone ennå større enn din trone! Og kongen tilbad på sitt leie.
- ⁴⁸ Kongen har også sagt så: Lovet være Herren, Israels Gud, som idag har laget det så at det sitter en på min trone, så jeg har fått se det med egne øine!
- ⁴⁹ Da ble alle Adonjas gjester forferdet; de stod opp og gikk, hver sin vei.
- ⁵⁰ Adonja var redd Salomo; han stod opp og gikk avsted og grep fatt i alterets horn.
- ⁵¹ Da ble det meldt Salomo: Adonja er redd kong Salomo, og nå har han grepet fatt i alterets horn og sier: Kong Salomo må nå ennå idag tilsverge meg at han ikke vil la sin tjener dø for sverdet!
- ⁵² Da sa Salomo: Vil han være en bra mann, skal det ikke falle et hår av hans hode til jorden; men blir det funnet noe ondt hos ham, skal han dø.
- ⁵³ Så sendte kong Salomo folk avsted, og de førte ham ned fra alteret, og han kom og kastet seg ned for kong Salomo, og Salomo sa til ham: Gå hjem til ditt hus!

KAPITTEL 2

A det led mot den tid at David skulde dø, bød han sin sønn Salomo og sa:

- ² Jeg går all jordens vei; så vær du sterk og vær en mann!
- ³ Og ta vare på hva Herren din Gud vil ha varetatt, så du vandrer på hans veier og holder hans forskrifter, hans bud og hans lover og hans vidnesbyrd, som der er skrevet i Mose lov, så du kan gå viselig frem i alt det du gjør og i alt du gir dig i ferd med,
- ⁴ forat Herren må oppfylle sitt ord, det som han talte om meg da han sa: Dersom dine sønner akter vel på sin vei så de vandrer for mitt åsyn i sannhet, av hele sitt hjerte og av hele sin sjel, så skal det -- sa han -- aldri fattes en mann av din ætt på Israels trone.
- ⁵ Du vet og hva Joab, Serujas sønn, har gjort mot meg -- hva han gjorde mot begge Israels hærførere, Abner, Ners sønn, og Amasa, Jeters sønn, hvorledes han drepte dem og utøste blod i fredstid som om det var krig, og lot det komme blod på beltet han hadde om sine lender, og på skoene han hadde på sine føtter, som om det var krig.
- ⁶ Gjør derfor som din visdom lærer dig, og la ikke hans grå hår fare med fred ned i dødsriket.
- ⁷ Men gileaditten Barsillais sønner skal du gjøre vel imot, og de skal være blandt dem som eter ved ditt bord; for på samme måte kom de meg i møte da jeg flyktet for din bror Absalom.
- ⁸ Så har du og benjaminitten Sime'i fra Bahurim, sønn av Gera, hos dig; det var han som

bante mig så stygt den dag jeg drog til Mahana'im; men siden kom han mig i møte ned til Jordan, og jeg tilsvor ham ved Herren og sa: Jeg skal ikke la dig dø for sverdet.

⁹ Men la ham nu ikke bli ustraffet! Du er en vis mann og vil nok vite hvad du skal gjøre med ham, så du lar hans grå hår fare med blod ned i dødsriket.

¹⁰ Så la David sig til hvile hos sine fedre og blev begravet i Davids stad.

¹¹ Den tid David var konge over Israel, var firti år; i Hebron regjerte han i syv år og i Jerusalem i tre og tretti år.

¹² Og Salomo satt på sin far Davids trone, og hans kongedømme blev meget sterkt.

¹³ Men Adonja, Haggits sønn, kom inn til Batseba, Salomos mor. Hun spurte: Kommer du med fred? Han svarte: Ja!

¹⁴ Så sa han: Jeg har noget å tale med dig om. Hun sa: Tal!

¹⁵ Da sa han: Du vet at riket var mitt, og at hele Israel hadde festet sine øine på mig og ventet at jeg skulde bli konge; men kongedømmet gikk fra mig og over til min bror; det var Herren som gav ham det.

¹⁶ Og nu er det en ting jeg vil be dig om; du må ikke vise mig bort! Hun svarte: Tal!

¹⁷ Da sa han: Bed kong Salomo -- for dig viser han ikke bort -- at han vil gi mig Abisag fra Sunem til hustru!

¹⁸ Batseba svarte: Godt, jeg skal tale til kongen for dig.

¹⁹ Så gikk Batseba inn til kong Salomo for å tale til ham for Adonja, og kongen stod op og gikk henne i møte og bøide sig dypt for henne. Derefter satte han sig på sin trone, og det blev satt frem en trone for kongens mor, og hun satte sig ved hans høire side.

²⁰ Hun sa: Det er bare en eneste liten ting jeg vil be dig om; du må ikke vise mig bort! Kongen svarte: Kom du med din bønn, mor! Jeg skal ikke vise dig bort.

²¹ Da sa hun: La din bror Adonja få Abisag fra Sunem til hustru!

²² Men kong Salomo svarte sin mor: Hvorfor ber du om Abisag fra Sunem for Adonja? Bed da like så godt om riket for ham -- han er jo min eldre bror -- ja både for ham og for presten Abjatar og for Joab, Serujas sønn!

²³ Og kong Salomo svor ved Herren og sa: Herren la det gå mig ille både nu og siden om ikke dette ord skal koste Adonja hans liv.

²⁴ Så sant Herren lever, han som har gitt mig denne makt og satt mig på min far Davids trone, og som har bygget mig et hus, således som han har talt: Adonja skal late livet idag!

²⁵ Så sendte kong Salomo Benaja, Jojadas sønn, avsted, og han hugg ham ned så han døde.

²⁶ Og til presten Abjatar sa kongen: Gå til Anatot, til din gård, for du har fortjent døden; men idag vil jeg ikke la dig dø, fordi du har båret Herrens, Israels Guds ark foran min far David, og fordi du har lidet med i alt hvad min far måtte lide.

²⁷ Så drev Salomo Abjatar bort og lot ham ikke få være Herrens prest lenger, forat Herrens ord skulde bli opfylt, det som han hadde talt mot Elis hus i Silo.

²⁸ Da Joab fikk høre om dette, flyktet han til Herrens telt og grep fatt i alterets horn; for Joab hadde holdt med Adonja, om han enn ikke hadde holdt med Absalom.

²⁹ Men det blev meldt kong Salomo at Joab var flyktet til Herrens telt og stod ved alteret. Da sendte Salomo Benaja, Jojadas sønn, avsted og sa: Gå og hugg ham ned!

³⁰ Da Benaja kom til Herrens telt, sa han til ham: Så sier kongen: Gå bort herfra! Men han sa: Nei, her vil jeg dø. Og Benaja bar bud tilbake til kongen og sa: Så sa Joab, og så svarte han mig.

³¹ Da sa kongen til ham: Gjør som han sier, og hugg ham ned og begrav ham! Så frir du

mig og min fars hus fra det uskyldige blod som Joab har utøst.

32 Og Herren skal la hans blod [det av ham utøste blod.] komme tilbake på hans hode fordi han hugg ned to menn som var rettferdigere og bedre enn han, og drepte dem med sverdet, så min far David ikke visste om det, Abner, Ners sønn, Israels hærfører, og Amasa, Jeters sønn, Judas hærfører.

33 Deres blod skal komme tilbake på Joabs hode og på hans etterkommeres hode til evig tid; men David og hans etterkommere og hans hus og hans trone skal Herren gi lykke til evig tid.

34 Så gikk Benaja, Jojadas sønn, op og hugg ham ned og drepte ham, og han blev begravet ved sitt hus i ørkenen.

35 Og kongen satte Benaja, Jojadas sønn, over hæren i hans sted, og presten Sadok satte kongen i Abjatars sted.

36 Så sendte kongen bud efter Sime'i og sa til ham: Bygg dig et hus i Jerusalem og bo der og gå ikke ut derfra, hverken til det ene sted eller det annet.

37 For det skal du vite for visst, at den dag du går ut og går over bekken Kidron, skal du dø; ditt blod skal komme på ditt eget hode.

38 Da sa Sime'i til kongen: Det er rett det du sier; som min herre kongen har sagt, så skal din tjener gjøre. Og Sime'i blev boende i Jerusalem en lang tid.

39 Men da tre år var gått, hendte det at to av Sime'is tjenere rømte til kongen i Gat, Akis. sønn av Ma'aka. og det blev meldt Sime'i: Dine tjenere er i Gat.

40 Da gjorde Sime'i sig rede og salte sitt asen og drog til Akis i Gat for å lete efter sine tjenere; Sime'i drog da dit og hadde sine tjenere med sig tilbake fra Gat.

41 Men Salomo fikk vite at Sime'i var reist fra Jerusalem til Gat og var kommet tilbake.

42 Da sendte kongen bud efter Sime'i og sa til ham: Har jeg ikke svoret ved Herren og høitidelig sagt dig: Det skal du vite for visst at den dag du går ut og drar til noget annet sted, skal du dø? Og du svarte: Det er rett det du sier; jeg har hørt det.

43 Hvorfor har du da ikke holdt dig efter den ed som var svoret ved Herren, og det bud jeg gav dig?

44 Og kongen sa til Sime'i: Du kjenner selv alt det onde som ditt hjerte vet om at du har gjort mot min far David, og Herren lar nu din ondskap komme tilbake på ditt eget hode.

45 Men kong Salomo skal være velsignet, og Davids trone skal stå fast for Herrens åsyn til evig tid.

46 Så gav kongen Benaja, Jojadas sønn, sin befaling, og han gikk ut og hugg ham ned så han døde. Og kongedømmet lå trygt og fast i Salomos hånd.

KAPITTEL 3

Og Salomo inngikk svogerskap med Faraos datter til ekte og førte henne inn i Davids stad inntil han blev ferdig med å bygge både sitt eget hus og Herrens hus og muren rundt omkring Jerusalem.

2 Folket ofret dengang bare på haugene; for på den tid var det ennå ikke bygget noget hus for Herrens navn.

3 Salomo elsket Herren, så han fulgte sin far Davids forskrifter; dog ofret han på haugene og brente røkelse der.

4 Og kongen drog til Gibeon [der var på den tid tabernaklet; arken var i Jerusalem.] for å ofre der; for der var den ypperste offerhaug. Tusen brennoffer ofret Salomo på alteret der.

⁵ I Gibeon åpenbarte Herren sig for Salomo i en drøm om natten; Gud sa: Bed om det du vil jeg skal gi dig!

⁶ Salomo svarte: Du har vist stor miskunnhet mot din tjener David, min far, efterdi han vandret for ditt åsyn i sannhet og i rettferdighet og i hjertets opriktighet mot dig, og denne store miskunnhet vedblev du stadig å vise ham og gav ham en sønn som skulde sitte på hans trone, således som det er idag.

⁷ Nu har du da, Herre min Gud, gjort din tjener til konge i min far Davids sted; men jeg er bare en ungdom og vet ikke hvorledes jeg skal bære mig at i ett og alt.

⁸ Og din tjener står her midt iblandt ditt folk, det som du har utvalgt, et folk som er så stort at det ikke kan regnes eller telles, så stort er det.

⁹ Så gi da din tjener et hørsomt hjerte til å dømme ditt folk, til å skille mellom godt og ondt! For hvem kunde ellers dømme dette ditt folk som er så tallrikt?

¹⁰ Herren syntes godt om at Salomo hadde bedt om denne ting.

¹¹ Og Gud sa til ham: Efterdi du har bedt om denne ting og ikke bedt om et langt liv og ikke bedt om rikdom og heller ikke om dine fienders død, men har bedt om forstand til å akte på hvad rett er,

¹² så vil jeg gjøre som du beder: Jeg vil gi dig et vist og forstandig hjerte, så det ikke har vært din like før og ikke vil komme din like efter dig.

¹³ Og det du ikke har bedt om, vil jeg og gi dig, både rikdom og ære, så det ikke skal være din like blandt kongene alle dine dager.

¹⁴ Og dersom du vil vandre på mine veier, så du holder mine lover og mine bud, som din far David gjorde, så vil jeg gi dig et langt liv.

¹⁵ Da våknet Salomo, og han skjønte at det var en drøm. Og da han kom til Jerusalem, trådte han frem for Herrens pakts-ark og ofret brennoffer og bar frem takkoffer og gjorde et gjestebud for alle sine tjenere.

¹⁶ På den tid kom det to skjøger og trådte frem for kongen.

¹⁷ Og den ene kvinne sa: Hør på mig, herre! Jeg og denne kvinne bodde i samme hus, og jeg fødte et barn i huset hos henne.

¹⁸ Og den tredje dag efterat jeg hadde født, fødte også denne kvinne et barn. Der var vi nu sammen; det var ingen fremmed hos oss i huset; bare vi to var i huset.

¹⁹ Om natten døde sønnen til denne kvinne fordi hun hadde ligget på ham;

²⁰ og hun stod op midt om natten og tok min sønn fra min side, mens din tjenerinne sov, og hun la ham ved sin barm, og sin egen sønn som var død, la hun ved min barm.

²¹ Da jeg så stod op om morgenen for å gi min sønn die, fikk jeg se at han var død; men da jeg om morgenen så nøiere på ham, da var det ikke min sønn, den som jeg hadde født.

²² Da sa den andre kvinne: Nei, den som lever, er min sønn, og den som er død, er din. Men den første sa: Nei, den som er død, er din sønn, og den som lever, er min. Således talte de mens de stod for kongen.

²³ Da sa kongen: Den ene sier: Denne som lever, er min sønn, og den som er død, er din. Og den andre sier: Nei, den som er død, er din sønn, og den som lever, er min.

²⁴ Så sa kongen: Hent mig et sverd! Og de kom med et sverd og bar det frem for kongen.

²⁵ Da sa kongen: Hugg det levende barn i to stykker og gi den ene halvdel til den ene og den andre halvdel til den andre!

²⁶ Da sa den kvinne som var mor til det levende barn, til kongen -- for hennes hjerte brente for hennes barn -- hun sa: Hør på mig, herre! Gi henne det levende barn og drep

det for all ting ikke! Men den andre sa: Hverken jeg eller du skal ha det; hugg bare til!

²⁷ Da tok kongen til orde og sa: Gi henne det levende barn og drep det ikke! Hun er dets mor.

²⁸ Hele Israel fikk høre om den dom kongen hadde felt, og de hadde ærefrykt for kongen; for de så at Guds visdom var i hans hjerte, så at han dømte rett.

KAPITTEL 4

Kong Salomo var konge over hele Israel.

² Og dette var hans fornemste menn: Asarja, sønn av Sadok, var prest;

³ Elihoref og Akia, sønner av Sisa, var statsskrivere; Josafat, Akiluds sønn, var historieskriver;

⁴ Benaja, Jojadas sønn, var høvding over hæren; Sadok og Abjatar var prester;

⁵ Asarja, Natans sønn, var over fogdene; Sabud, Natans sønn, var prest, kongens venn;

⁶ Akisar var slottshøvding; Adoniram, Abdas sønn, hadde opsyn med dem som gjorde pliktarbeid.

⁷ Salomo hadde satt tolv fogder over hele Israel; de forsynte kongen og hans hus med fødevarer; en måned om året hadde hver av dem å forsyne ham.

⁸ Dette var deres navn: Hurs sønn på Efra'im-fjellet;

⁹ Dekers sønn i Makas og Sa'albim og Bet-Semes og Elon-Bet-Hanan;

¹⁰ Heseds sønn i Arubbot; han hadde Soko og hele Hefer-bygden;

¹¹ Abinadabs sønn hadde hele Dors høiland; han hadde Tafat, Salomos datter, til hustru;

¹² Ba'ana, Akiluds sønn, hadde Ta'anak og Megiddo og hele Bet-Sean, som ligger ved siden av Sartan nedenfor Jisre'el, fra Bet-Sean til Abel-Mehola og bortenfor Jokmeam;

¹³ Gebers sønn i Ramot i Gilead; han hadde Ja'irs, Manasses sønns byer i Gilead; han hadde også Argob-bygden i Basan, seksti store byer med murer og kobberbommer;

¹⁴ Akinadab, Iddos sønn, hadde Mahana'im;

¹⁵ Akima'as i Naftali; også han hadde tatt en datter av Salomo til hustru; hun hette Basmat;

¹⁶ Ba'ana, sønn av Husai, i Aser og i Alot;

¹⁷ Josafat, sønn av Paruah, Issakar;

¹⁸ Sime'i, sønn av Ela, i Benjamin;

¹⁹ Geber, sønn av Uri, i Gileads land -- det land som amoritterkongen Sihon og Basans konge Og hadde hatt -- han var den eneste foged i de bygder.

²⁰ Juda og Israel var så mange som sanden ved havet; de åt og drakk og var glade.

²¹ Og Salomo rådet over alle kongerikene fra elven [Eufrat.] til filistrenes land og like til Egyptens landemerke; de kom med gaver og tjente Salomo så lenge han levde.

²² Av fødevarer gikk det hos Salomo for hver dag med tretti kor fint mel og seksti kor vanlig mel,

²³ ti gjødde okser og tyve drifteokser og hundre stykker småfe foruten hjorter og rådyr og dådyr og gjødde fugler.

²⁴ For han rådet over hele landet vestenfor elven, fra Tifsah like til Gasa, over alle kongene vestenfor elven, og han hadde fred på alle kanter rundt omkring.

²⁵ Og Juda og Israel bodde trygt, hver mann under sitt vintre og under sitt fikentre, fra Dan like til Be'erseba, så lenge Salomo levde.

- ²⁶ Salomo hadde firti tusen stallrum for sine vognhester og tolv tusen hestfolk.
- ²⁷ De fogder som er nevnt ovenfor, forsynte hver sin måned kong Salomo og alle som gikk til kong Salomos bord; de lot det ikke fattes på noget.
- ²⁸ Og bygget og halmen til vognhestene og traverne førte de til det sted hvor det skulde være, hver efter som det var ham foreskrevet.
- ²⁹ Gud gav Salomo visdom og overmåte megen innsikt og en forstand vidt omfattende som sanden på havets bredd.
- ³⁰ Salomos visdom var større enn alle Ƴstens barns visdom og all egypternes visdom.
- ³¹ Han var visere enn alle mennesker -- visere enn esrahitten Etan og Mahols sønner Heman og Kalkol og Darda, og hans navn var kjent blandt alle hedningefolkene rundt omkring.
- ³² Han laget tre tusen ordsprog, og hans sanger var et tusen og fem.
- ³³ Han talte om trærne, fra sederen på Libanon til isopen som vokser ut på veggen, og han talte om dyrene og om fuglene og om krypet og om fiskene.
- ³⁴ Og de kom fra alle folk for å høre Salomos visdom, fra alle jordens konger som hadde hørt om hans visdom.

KAPITTEL 5

Kongen i Tyrus Hiram sendte sine tjenere til Salomo, da han hadde fått høre at han var blitt salvet til konge i sin fars sted; for Hiram hadde alltid vært en venn av David.

- ² Og Salomo sendte bud til Hiram og lot si:
- ³ Du vet at min far David ikke kunde bygge et hus for Herrens, sin Guds navn for de krigers skyld hvormed de hadde omringet ham, inntil Herren la dem under hans føtter.
- ⁴ Men nu har Herren min Gud gitt mig ro rundt omkring; det finnes ingen motstandere, og ingen ulykker truer.
- ⁵ Derfor tenker jeg nu på å bygge et hus for Herrens, min Guds navn, således som Herren sa da han talte således til min far David: Din sønn, som jeg vil sette på din trone i ditt sted, han skal bygge huset for mitt navn.
- ⁶ Så byd nu at de skal hugge sedrer for mig på Libanon, så skal mine tjenere være med dine tjenere, og lønnen til dine tjenere vil jeg gi dig efter som du selv bestemmer; for du vet at det ikke finnes nogen blandt oss som skjønner sig så godt på å hugge trær som sidonierne.
- ⁷ Da Hiram mottok dette budskap fra Salomo, blev han meget glad, og han sa: Lovet være Herren idag, som har gitt David en vis sønn og satt ham over dette store folk!
- ⁸ Og Hiram sendte bud til Salomo og lot si: Jeg har mottatt det budskap du har sendt mig; jeg skal i alle måter gjøre som du ønsker med sedertrærne og cypresstrærne.
- ⁹ Mine tjenere skal føre dem fra Libanon ned til havet, og jeg vil la dem legge i flåter på havet og føre til det sted du vil sende mig bud om, og la dem ta fra hverandre der, og så lar du dem hente. Men så må du gjøre det jeg ønsker, og la mig få fødevarer til mitt hus.
- ¹⁰ Og Hiram lot Salomo få sedertrær og cypresstrær, så meget som han ønsket.
- ¹¹ Og Salomo gav Hiram tyve tusen kor hvete til føde for hans hus og tyve kor olje av støtte oliven; så meget gav Salomo Hiram år efter år.
- ¹² Herren gav Salomo visdom, således som han hadde lovt ham; og det var fred mellem Hiram og Salomo, og de gjorde en pakt med hverandre.
- ¹³ Og kong Salomo uttok pliktarbeidere av hele Israel, og pliktarbeiderne var tretti tusen

mann.

¹⁴ Dem sendte han skiftevis til Libanon, ti tusen om måneden; en måned var de på Libanon og to måneder hjemme. Adoniram hadde opsyn med pliktarbeiderne.

¹⁵ Salomo hadde sytti tusen bærere og åtti tusen stenhuggere på fjellene,

¹⁶ foruten arbeidsformennene, som var tre tusen og tre hundre i tallet; de rådet over de folk som utførte arbeidet.

¹⁷ Og kongen bød at de skulde bryte store og kostbare stener, så grunnvollen til huset kunde legges ned med huggen sten.

¹⁸ Og Salomos bygningsmenn og Hiram's bygningsmenn og giblittene hugg dem til og gjorde i stand både stukkene og stenene som huset skulde bygges av.

KAPITTEL 6

I det fire hundre og åttiende år efter Israels barns utgang av Egyptens land, i måneden siv -- det er den annen måned -- i det fjerde år efterat Salomo var blitt konge over Israel, begynte han å bygge huset for Herren.

² Huset som kong Salomo bygget for Herren, var seksti alen langt og tyve alen bredt og tretti alen høit.

³ Og forhallen foran det Hellige var tyve alen, svarende til bredden av huset, og ti alen bred målt ut fra huset.

⁴ På huset gjorde han vinduer med fast gitterverk.

⁵ Op til husets vegg bygget han en tilbygning rundt omkring -- langs med veggene på huset, både det Hellige og koret, og således gjorde han sidekammer rundt omkring.

⁶ Det nederste stukkverk var fem alen bredt og det mellomste seks alen bredt og det tredje syv alen bredt; for han hadde gjort avsatser på huset rundt omkring på utsiden, så ikke bjelkene skulde gå inn i husets vegger.

⁷ Da huset blev reist, blev det bygget av hele stener fra stenbruddet; en hørte hverken hammer eller øks eller noget slags jernredskap i huset da det blev bygget.

⁸ Døren til det mellomste sidekammer [nemlig i det nederste stukkverk.] var på husets høire side, og på en vindeltrapp kom en op i det mellomste stukkverk, og fra det mellomste op i det tredje.

⁹ Således bygget han huset, og da han hadde gjort det ferdig, tekte han det med bjelker og med sederplanker i rader.

¹⁰ Tilbygningen som han bygget rundt om hele huset, var fem alen høi for hvert stukkverk og var festet til huset ved sederbjelker.

¹¹ Da kom Herrens ord til Salomo, og det lød således:

¹² Nu bygger du dette hus -- hvis du da vandrer efter mine forskrifter og holder mine lover og tar vare på alle mine bud, så du følger dem, da vil jeg opfylle på dig det ord jeg talte til din far David,

¹³ og jeg vil bo midt iblandt Israels barn, og jeg vil ikke forlate mitt folk Israel.

¹⁴ Så bygget da Salomo huset og gjorde det ferdig.

¹⁵ Han klædde husets vegger innentil med sederbord; fra gulvet og helt op til loftsbjelkene klædde han huset innentil med tre, og gulvet klædde han med cypressbord.

¹⁶ Tyve alen fra husets bakside satte han en vegg av sederbord fra gulvet og op til loftsbjelkene, og rummet innenfor innredet han til kor -- det var det Aller-helligste.

¹⁷ Og huset -- det Hellige foran koret -- var firti alen langt.

- 18** Innvendig var huset prydet med utskjæringer i sedertre -- kolokvinter og utsprungne blomster; alt sammen var sedertre, der var ingen sten å se.
- 19** Innerst i huset innredet han et kor til å sette Herrens pakts-ark i.
- 20** Og foran koret, som var tyve alen langt og tyve alen bredt og tyve alen høit, og som han klædde med fint gull, satte han et alter og klædde det med sedertre.
- 21** Og Salomo klædde huset innentil med fint gull og hengte gullkjeder bortefter veggen foran koret og klædde den med gull.
- 22** Hele huset klædde han med gull fra ende til annen; og hele alteret som hørte til koret, klædde han med gull.
- 23** I koret gjorde han to kjeruber av oljetre; de var ti alen høie.
- 24** Kjerubens ene vinge var fem alen og kjerubens andre vinge fem alen -- det var ti alen fra vingespiss til vingespiss.
- 25** Den andre kjerub var og ti alen; [mellem vingespissene] begge kjerubene hadde samme mål og samme skikkelse.
- 26** Den ene kjerub var ti alen høi og likeså den andre kjerub.
- 27** Og han satte kjerubene i det innerste rum i huset, og de strakte kjerubenes vinger ut, så den enes vinge rørte ved den ene vegg, og den andre kjerubs vinge rørte ved den andre vegg, mens deres vinger midt i huset rørte ved hverandre,
- 28** og han klædde kjerubene med gull.
- 29** Alle husets vegger rundt omkring prydet han med utskårne bilder av kjeruber og palmer og utsprungne blomster både i det indre rum og i det ytre.
- 30** Og husets gulv klædde han med gull, både i det indre rum og i det ytre.
- 31** For inngangen til koret gjorde han en fløidør av oljetre; den øvre dørkarm med dørstolpene utgjorde en femtedel av veggen.
- 32** Og de to dører av oljetre prydet han med utskårne bilder av kjeruber og palmer og utsprungne blomster og klædde dem med gull; han bredte gullet ut over kjerubene og palmene.
- 33** Likeså gjorde han dørstolper av oljetre for inngangen til det Hellige, på fjerdedelen av veggen,
- 34** og to dørfløier av cypressstre; begge dørfløiene var i to deler, som kunne svinges hver for sig.
- 35** Og han prydet dem med utskjæringer: kjeruber og palmer og utsprungne blomster, og han klædde dem med gull som blev lagt jevnt utover utskjæringene.
- 36** Og han bygget den indre forgård av tre lag huggen sten og ett lag sederbjelker.
- 37** I det fjerde år blev grunnvollen lagt til Herrens hus, i måneden siv,
- 38** og i det ellefte år i måneden bul det er den åttende måned var huset ferdig i alle sine deler og i ett og alt som det skulde være. Da hadde han bygget på det i syv år.

KAPITTEL 7

På sitt eget hus bygget Salomo i tretten år før han blev ferdig med hele huset.

2 Han bygget Libanon-skoghuset, hundre alen langt og femti alen bredt og tretti alen høit, på fire rader sederstolper og med sederbjelker ovenpå stolpene.

3 Det var tekket med sedertre ovenover de sidekammer som hvilte på stolpene, og som var fem og firti i tallet, femten i hver rad.

- ⁴ Der var tre rader bjelkelag og vindu mot vindu i tre høider.
- ⁵ Alle dørene og dørstolpene var firkantede, av bjelker, og vendte like mot vindusrekken, i alle tre høider.
- ⁶ Så gjorde han søilehallen, femti alen lang og tretti alen bred; og foran den var det en forhall med søiler, og foran den igjen var det en trappeopgang.
- ⁷ Så gjorde han tronhallen hvor han satt og dømte, domshallen; den var klædd med sedertre fra den ene ende av gulvet til den andre.
- ⁸ Hans eget hus, det som han bodde i, og som lå i den andre gård innenfor forhallen, var bygget på samme vis. Også for Faraos datter, som han hadde tatt til ekte, bygget Salomo et hus som var likt denne forhall.
- ⁹ Alt dette var av kostbare stener, tilhugget efter mål og skåret med sag innentil og utentil, like fra grunnen og op til murkanten og utenfra til den store gård.
- ¹⁰ Grunnvollen var lagt med kostbare og store stener, stener på ti alen og stener på åtte alen.
- ¹¹ Og ovenpå der var det kostbare stener, hugget efter mål, og sedertre.
- ¹² Rundt omkring den store gård var det tre lag huggen sten og ett lag sederbjelker, likesom det var med den indre forgård til Herrens hus og med husets forhall.
- ¹³ Kong Salomo sendte bud efter Hiram fra Tyrus.
- ¹⁴ Han var sønn av en enke av Naftali stamme, og hans far var en mann fra Tyrus, en kobbersmed. Han var fylt med visdom og forstand og kunnskap, så han kunde gjøre alle slags arbeid i kobber. Han kom da til kong Salomo og gjorde alt det arbeid han vilde ha gjort.
- ¹⁵ Han gjorde de to kobbersøiler; den ene søile var atten alen høi, og en tråd på tolv alen nådde omkring den andre søile. [den var tolv alen i omfang]
- ¹⁶ Og han gjorde to søilehoder støpt av kobber til å sette på toppen av søilene; hvert søilehode var fem alen høit.
- ¹⁷ På søilehodene som var på toppen av søilene, var det nettverk, flettet arbeid, snorer laget som kjeder -- syv på hvert søilehode.
- ¹⁸ Og han gjorde to rader med granatepler rundt omkring ved det ene av de nettverk som skulde dekke søilehodene på toppen av søilene, og således gjorde han også med det andre søilehode.
- ¹⁹ Og søilehodene på toppen av søilene var gjort som liljer, likesom i forhallen, og målte fire alen.
- ²⁰ På begge søilene var det søilehoder, også ovenover tett ved den utbukning som var på den andre side av nettverket, og granateplene var to hundre i tallet og hang i rader rundt omkring på det andre søilehode.
- ²¹ Så reiste han søilene ved templets forhall; den søile han satte på høire side, kalte han Jakin, [de. han (Gud) skal gjøre fast] og den som han satte på venstre side, kalte han Boas, [de. i ham er det (templet) sterkt]
- ²² På toppen av søilene var det liljeformet arbeid. Så var arbeidet med søilene ferdig.
- ²³ Så gjorde han det støpte hav; det var ti alen fra den ene rand til den andre og var aldeles rundt; det nådde fem alen i høiden, og en snor på tretti alen nådde rundt om det.
- ²⁴ Nedenfor dets rand var det kolokvinter rundt omkring; de gikk rundt omkring havet, ti på hver alen; det var to rader med kolokvinter, og de var støpt i ett med havet.
- ²⁵ Havet stod på tolv okser; tre vendte mot nord, tre vendte mot vest, tre vendte mot syd, og tre vendte mot øst; havet hvilte på dem, og deres bakkropper vendte alle innefter.

- ²⁶ Kummens tykkelse var en håndsbredd, og dens rand var som randen på et beger, lik en liljeblostm; den rummet to tusen bat.
- ²⁷ Så gjorde han de ti fotstykker av kobber; hvert fotstykke var fire alen langt, fire alen bredt og tre alen høit.
- ²⁸ Og fotstykkene var gjort således: Det var fyllinger på dem -- fyllinger mellom kantlistene;
- ²⁹ og på fyllingene mellom kantlistene var det løver, okser og kjeruber, og ovenover kantlistene var det et underlag, [nemlig til å sette karene i] og nedenunder løvene og oksene var det nedhengende løvverk.
- ³⁰ Hvert fotstykke hadde fire hjul av kobber og aksler av kobber, og dets fire føtter hadde bærearmer; de var støpt på nedenunder karet; på hvert av dem var det løvverk på den andre side.
- ³¹ Og åpningen på det [karet.] var innenfor kransen og opefter en alen høi, og dens [kransens.] åpning var rund, gjort som et underlag, halvannen alen, [nemlig i gjennemsnitt] og også på dens åpning var det billedverk, men sidefyllingene var firkantede, ikke runde.
- ³² De fire hjul satt under fyllingene, og hjultappene satt på fotstykket, og hvert hjul var halvannen alen høit.
- ³³ Hjulene var gjort som vognhjul; tappene og ringene og ekene og navene på dem -- det var alt sammen støpt.
- ³⁴ Det var fire bærearmer på de fire hjørner av hvert fotstykke; bæreamene var i ett med fotstykket.
- ³⁵ Æverst på fotstykket var det en halv alens forhøining, aldeles rund, og oventil på fotstykket satt håndtakene og fyllingene, som var i ett med det.
- ³⁶ Og på flatene av håndtakene og på fyllingene skar han ut kjeruber, løver og palmer, efter som det var rum til på hver av dem, og løvverk rundt omkring.
- ³⁷ Således gjorde han de ti fotstykker; de var alle støpt på samme vis og hadde samme mål og samme form.
- ³⁸ Så gjorde han ti kobberkar; hvert kar rummet firti bat og var fire alen i tverrmål; det var ett kar på hvert av de ti fotstykker.
- ³⁹ Og han satte fem av fotstykkene på høire side av huset og fem på venstre side, og havet satte han på høire side av huset, mot sydøst.
- ⁴⁰ Hiram gjorde askebøttene og ildskuffene og skålene til å spreng blod med. Så var Hiram ferdig med alt det arbeid han gjorde for kong Salomo til Herrens hus; det var:
- ⁴¹ to søiler og to skåler på søilehodene på toppen av søilene, og de to nettverk til å dekke de to skåler på søilehodene på toppen av søilene,
- ⁴² og de fire hundre granatepler til de to nettverk -- to rader granatepler til hvert nettverk -- til å dekke de to skåler på søilehodene som var ovenpå søilene,
- ⁴³ og de ti fotstykker og de ti kar på fotstykkene,
- ⁴⁴ og havet og de tolv okser under havet,
- ⁴⁵ og askebøttene og ildskuffene og skålene til å spreng blod med. Alle disse ting som Hiram gjorde for kong Salomo til Herrens hus, var av blankt kobber.
- ⁴⁶ Det var på Jordan-sletten kongen lot dem støpe, i lerjorden mellom Sukkot og Sartan.
- ⁴⁷ Salomo lot alle disse ting være uveid, fordi de var så overvettes mange; kobberets vekt blev ikke undersøkt.
- ⁴⁸ Salomo gjorde også alle de ting som skulde være i Herrens hus: gullalteret og gullbordet som skuebrødene skulde ligge på,

- ⁴⁹ og lysestakene, fem på høire og fem på venstre side -- foran koret -- av fint gull, og blomstene på dem og lampene og lysesaksene av gull,
- ⁵⁰ og fatene og knivene og skålene til å sprengre blod med og røkelse-skålene og fyrfatene av fint gull, og hengslene til dørene i det innerste rum i huset -- det Allerhelligste -- og til dørene i det forreste rum i huset -- det Hellige -- av gull.
- ⁵¹ Da nu alt det arbeid var ferdig som kong Salomo lot gjøre for Herrens hus, lot han bære inn der de ting som hans far David hadde helliget til Herren: sølvet og gullet og karene; han la det ned i skattkammerne i Herrens hus.

KAPITTEL 8

Da kalte kong Salomo Israels eldste og alle stammehøvdingene, overhodene for Israels barns familier, sammen til sig i Jerusalem for å føre Herrens pakts-ark op fra Davids stad, det er Sion.

- ² Og alle Israels menn samlet sig hos kong Salomo på festen [løvsalenes høitid.] i måneden etanim, det er den syvende måned.
- ³ Da nu alle Israels eldste var kommet, løftet prestene arken op.
- ⁴ Og de bar Herrens ark op og sammenkomstens telt og alle de hellige redskaper som var i teltet; det var prestene og levittene som bar dem op.
- ⁵ Og kong Salomo stod foran arken og med ham hele Israels menighet, som hadde samlet sig hos ham, og de ofret småfe og storfe i slik mengde at de ikke kunde telles eller regnes.
- ⁶ Prestene bar Herrens pakts-ark inn på dens plass i husets kor, i det Aller-helligste, under kjerubenes vinger.
- ⁷ For kjerubene bredte sine vinger ut over det sted hvor arken stod, så at kjerubene ovenfra dekket både over arken og dens stenger.
- ⁸ Stengene var så lange at deres ender kunde sees fra det Hellige foran koret, men ikke utenfor. Og der har de vært til denne dag.
- ⁹ Det var ikke noget i arken uten de to stentavler som Moses hadde lagt ned der ved Horeb, dengang Herren gjorde pakt med Israels barn da de drog ut av Egyptens land.
- ¹⁰ Så skjedde det at da prestene gikk ut av helligdommen, da fylte skyen Herrens hus.
- ¹¹ Og for skyens skyld kunde prestene ikke bli stående og gjøre tjeneste; for Herrens herlighet fylte Herrens hus.
- ¹² Da sa Salomo: Herren har sagt at han vil bo i mulmet.
- ¹³ Bygget har jeg et hus til bolig for dig, et sted hvor du kan bo til evig tid.
- ¹⁴ Så vendte kongen sig om og velsignet hele Israels menighet, mens hele Israels menighet stod.
- ¹⁵ Han sa: Lovet være Herren, Israels Gud, som med sin munn talte med David, min far, og med sin hånd har opfylt det han lovte da han sa:
- ¹⁶ Fra den dag jeg førte mitt folk Israel ut av Egypten, har jeg ikke utvalgt nogen by blandt alle Israels stammer, så der skulde bygges et hus til bolig for mitt navn; men jeg utvalgte David til å råde over mitt folk Israel.
- ¹⁷ Og David, min far, hadde i sinne å bygge et hus for Herrens, Israels Guds navn.
- ¹⁸ Men Herren sa til David, min far: At du har hatt i sinne å bygge et hus for mitt navn, det har du gjort vel i;
- ¹⁹ men du skal ikke bygge huset; din sønn som skal utgå av dine lender, han skal bygge

huset for mitt navn.

20 Og Herren opfylte det ord han hadde talt, og jeg er trådt i min far Davids sted og har tatt sete på Israels trone, således som Herren hadde sagt, og jeg har bygget huset for Herrens, Israels Guds navn.

21 Og der har jeg stelt til et rum for arken, hvori Herrens pakt er, den pakt som han gjorde med våre fedre da han førte dem ut av Egyptens land.

22 Så trådte Salomo frem foran Herrens alter midt for hele Israels menighet og bredte ut sine hender mot himmelen

23 og sa: Herre, Israels Gud! Det er ikke nogen Gud som du, hverken i himmelen der oppe eller på jorden her nede, du som holder din pakt og bevarer din miskunnhet mot dine tjenere, når de vandrer for ditt åsyn av alt sitt hjerte,

24 du som har holdt det du lovte din tjener David, min far; du lovte det med din munn, og med din hånd har du opfylt det, som det viser sig idag.

25 Så hold nu og, Herre, Israels Gud, det du lovte din tjener David, min far, da du sa: Det skal aldri fattes en mann av din ætt til å sitte på Israels trone for mitt åsyn, så sant dine barn akter på sin vei og vandrer for mitt åsyn, som du har vandret for mitt åsyn.

26 Så la nu, Israels Gud, de ord bli sannhet som du har talt til din tjener David, min far.

27 Men bor da Gud virkelig på jorden? Se, himlene og himlenes himler rummer dig ikke; hvor meget mindre da dette hus som jeg har bygget!

28 Men du vil allikevel vende dig til din tjeners bønn og til hans ydmyke begjæring, Herre min Gud, og høre på det rop og den bønn som din tjener bærer frem for ditt åsyn idag,

29 så dine øine må være oplatt mot dette hus natt og dag -- det sted hvorom du har sagt: Mitt navn skal bo der -- så du hører på den bønn som din tjener beder, vendt mot dette sted.

30 Du vil høre på din tjeners og ditt folk Israels ydmyke begjæring, som de bærer frem, vendt mot dette sted; du vil høre den på det sted hvor du bor, i himmelen; du vil høre og tilgi.

31 Når nogen synder mot sin næste, og de krever en ed av ham og lar ham sverge, og han så kommer inn og sverger foran ditt alter i dette hus,

32 så vil du høre i himmelen og gripe inn og hjelpe dine tjenere til deres rett, så du dømmer den skyldige skyldig og lar hans gjerninger komme over hans eget hode, og dømmer den rettferdige rettferdig og lar ham få efter sin rettferdighet.

33 Når ditt folk Israel blir slått av fienden fordi de synder mot dig, men de så vender om til dig og bekjenner ditt navn og beder til dig og bønnfaller dig om nåde i dette hus,

34 så vil du høre det i himmelen og forlate ditt folk Israels synd og føre dem tilbake til det land du har gitt deres fedre.

35 Når himmelen lukkes, så det ikke kommer regn, fordi de synder mot dig, og de så beder, vendt mot dette sted, og bekjenner ditt navn og vender om fra sin synd, fordi du ydmyker dem,

36 så vil du høre det i himmelen og forlate dine tjeneres og ditt folk Israels synd, fordi du lærer dem den gode vei de skal vandre, og du vil la det regne over ditt land, som du har gitt ditt folk til arv.

37 Når det kommer hungersnød i landet, når det kommer pest, når det kommer brand og rust på kornet, gresshopper og gnagere, [et slags gresshopper] når deres fiender trenger inn i deres land og kringsetter deres byer, når det kommer nogen plage eller nogen sykdom --

38 hver gang da noget menneske eller hele ditt folk Israel bærer frem nogen bønn eller

ydmyk begjæring, fordi de hver for sig kjenner sig rammet i sin samvittighet, og de så breder ut sine hender mot dette hus,

³⁹ så vil du høre det i himmelen, der hvor du bor, og du vil tilgi og gripe inn og gi hver mann efter alle hans gjerninger, fordi du kjenner hans hjerte -- for du alene kjenner alle menneskebarns hjerte --

⁴⁰ så de må frykte dig alle de dager de lever i det land du har gitt våre fedre.

⁴¹ Også om en fremmed, en som ikke er av ditt folk Israel, men kommer fra et fjernt land for ditt navns skyld

⁴² -- for de vil få høre om ditt store navn og om din sterke hånd og om din utrakte arm -- kommer og beder, vendt mot dette hus,

⁴³ så vil du høre det i himmelen, der hvor du bor, og gjøre alt som den fremmede roper til dig om, så alle jordens folk må lære å kjenne ditt navn og frykte dig likesom ditt folk Israel og forstå at det er ditt navn som det nevnes med dette hus som jeg har bygget.

⁴⁴ Når ditt folk drar ut i krig mot sin fiende på den vei du sender dem, og de så beder til Herren, vendt mot den stad du har utvalgt, og det hus jeg har bygget for ditt navn,

⁴⁵ så vil du i himmelen høre deres bønn og ydmyke begjæring og hjelpe dem til deres rett.

⁴⁶ Når de synder mot dig -- for det er ikke noget menneske som ikke synder -- og du vredes på dem og gir dem i fiendens vold, og de som tar dem til fange, fører dem bort til fiendens land, fjernt eller nær,

⁴⁷ men de så tar sig det til hjerte i det land hvor de holdes fanget, og omvender sig og bønnfaller dig om nåde i deres land som holder dem fanget, og sier: Vi har syndet og gjort ille, vi har vært ugudelige,

⁴⁸ og de omvender sig til dig av alt sitt hjerte og av all sin sjel i sine fienders land, blandt dem som har ført dem i fangenskap, og de beder til dig, vendt mot sitt land, som du har gitt deres fedre, og mot den stad du har utvalgt, og det hus jeg har bygget for ditt navn,

⁴⁹ så vil du i himmelen, der hvor du bor, høre deres bønn og ydmyke begjæring og hjelpe dem til deres rett

⁵⁰ og forlate ditt folk hvad de har syndet mot dig, og alle de misgjerninger de har gjort mot dig, og la dem finne barmhjertighet hos dem som holder dem fanget, så de forbarmer sig over dem;

⁵¹ de er jo ditt folk og din arv, som du førte ut av Egypten, midt ut av jernovnen.

⁵² La da dine øine være opplatt for din tjeners ydmyke begjæring og for ditt folk Israels ydmyke begjæring, så du hører på dem, så ofte de roper til dig.

⁵³ For du har utskilt dem fra alle jordens folk, så de skal være din arv, således som du sa ved din tjener Moses da du førte våre fedre ut av Egypten, Herre, Herre!

⁵⁴ Efterat Salomo hadde frembåret hele denne bønn og ydmyke begjæring for Herren, stod han op fra Herrens alter, hvor han hadde ligget på sine knær med hendene utbredt mot himmelen.

⁵⁵ Så trådte han frem og velsignet hele Israels menighet med høi røst og sa:

⁵⁶ Lovet være Herren, som har gitt sitt folk Israel ro, således som han lovte! Ikke et ord er blitt til intet av alle de gode ord han talte ved sin tjener Moses.

⁵⁷ Herren vår Gud være med oss, som han har vært med våre fedre! Han forlate oss ikke og forkaste oss ikke,

⁵⁸ men bøie vårt hjerte til sig, så vi vandrer på alle hans veier og holder hans bud og forskrifter og lover, som han gav våre fedre.

⁵⁹ Og måtte denne min bønn som jeg i ydmykhet har frembåret for Herrens åsyn, være nær Herren vår Gud dag og natt, så han hjelper sin tjener og sitt folk Israel til deres rett,

etter som det trengs hver dag,

⁶⁰ sa alle jordens folk må kjenne at Herren er Gud, han og ingen annen,

⁶¹ Og eders hjerte må være helt med Herren vår Gud, så I vandrer etter hans lover og holder hans bud, som I gjør idag.

⁶² Og kongen og hele Israel med ham ofret slaktoffer for Herrens åsyn.

⁶³ To og tyve tusen stykker storfe og hundre og tyve tusen stykker småfe var det takkoffer som Salomo bar frem for Herren. Således var det kongen og alle Israels barn innvidde Herrens hus.

⁶⁴ Samme dag helliget kongen den midterste del av forgården som var foran Herrens hus; for der bar han frem brennofferet og matofferet og fettstykkene av takkofferne, fordi kobberalteret som stod for Herrens åsyn, var for lite til å rumme brennofferet og matofferet og fettstykkene av takkofferne.

⁶⁵ Således feiret Salomo dengang festen, og hele Israel med ham, en stor mengde folk som var kommet sammen like fra Hamat-veien og til Egyptens bekk; i syv dager og atter syv dager -- tilsammen fjorten dager -- feiret de festen for Herrens, vår Guds åsyn.

⁶⁶ Den åttende dag lot han folket fare, og de bad farvel med kongen og drog hjem igjen, glade og vel til mote over alt det gode Herren hadde gjort mot sin tjener David og mot sitt folk Israel.

KAPITTEL 9

Da Salomo var ferdig med å bygge Herrens hus og kongens hus og alt det hans hu stod til å utføre,

² da åpenbarte Herren sig annen gang for Salomo, likesom han hadde åpenbaret sig for ham i Gibeon.

³ Og Herren sa til ham: Jeg har hørt din bønn og ydmyke begjæring som du bar frem for mitt åsyn; jeg har helliget dette hus som du har bygget, så jeg lar mitt navn bo der til evig tid, og mine øine og mitt hjerte skal være der alle dager.

⁴ Hvis du nu vandrer for mitt åsyn, som din far David gjorde, i hjertets renhet og i opriktighet, så du gjør alt det jeg har befalt dig, og holder mine bud og mine lover,

⁵ så vil jeg trygge din kongetrone i Israel til evig tid, således som jeg lovte din far David da jeg sa: Det skal aldri fattes en mann av din ætt på Israels trone.

⁶ Men hvis I og eders barn vender eder bort fra mig og ikke holder de bud og lover som jeg har forelagt eder, men gir eder til å dyrke andre guder og tilbede dem,

⁷ så vil jeg utrydde Israel av det land jeg har gitt dem, og det hus jeg har helliget for mitt navn, vil jeg forkaste fra mitt åsyn, og Israel skal bli til et ordsprog og til en spott blandt alle folk.

⁸ Og skal dette hus enn bli høit så skal dog hver den som går forbi det, forferdes og spotte. og når nogen da spør: Hvorfor har Herren gjort således mot dette land og dette hus?

⁹ da skal de svare: Fordi de forlot Herren sin Gud, som førte deres fedre ut av Egyptens land, og holdt sig til andre guder og tilbad dem og dyrket dem; derfor har Herren ført all denne ulykke over dem.

¹⁰ Da nu de tyve år var til ende som Salomo hadde bygget på de to hus, Herrens hus og kongens hus,

¹¹ gav kong Salomo tyve byer i Galilea til kongen i Tyrus Hiram, som hadde hjulpet ham med sedertre og cypresstre og gull, så meget han ønsket.

- ¹² Men da Hiram kom fra Tyrus for å se på de byer Salomo hadde gitt ham, syntes han ikke om dem.
- ¹³ Han sa: Hva er dette for byer du har gitt mig, min bror? Og han kalte dem Kabuls [et navn som uttrykker ringeakt.] land; så heter de den dag idag.
- ¹⁴ Men Hiram hadde sendt kongen hundre og tyve talenter gull.
- ¹⁵ Med de pliktarbeidere som kong Salomo uttok for å bygge Herrens hus og sitt eget hus og Millo og Jerusalems murer og Hasor og Megiddo og Geser, hadde det sig således:
- ¹⁶ Farao, kongen i Egypten, hadde draget op og inntatt Geser og satt ild på det og drept kana'anittene som bodde i byen, og gitt den i medgift til sin datter, Salomos hustru;
- ¹⁷ men Salomo bygget Geser op igjen, og likeså bygget han op Nedre-Bet-Horon
- ¹⁸ og Ba'alat og Tadmor i ørkenen der i landet,
- ¹⁹ og alle de oplagsbyer han hadde, og byene for stridsvognene og byene for hestfolket og alt annet som han hadde lyst til å bygge, både i Jerusalem og på Libanon og i hele det land han rådet over.
- ²⁰ Og alt det folk som var blitt tilbake av amorittene, hetittene, ferisittene, hevittene og jebusittene, folk som ikke var av Israels ætt --
- ²¹ deres efterkommere, så mange som var blitt tilbake i landet efter dem fordi Israels barn ikke hadde maktet å slå dem med bann, dem uttok Salomo til arbeidsppliktige træler, og det har de vært til denne dag.
- ²² Men av Israels barn gjorde Salomo ikke nogen til træl; de var hans krigsmenn og hans tjenere og høvdinger og drabanter og høvedsmenn for hans stridsvogner og hestfolk.
- ²³ Salomos arbeidsformenn var fem hundre og femti i tallet; de rådet over de folk som utførte arbeidet.
- ²⁴ Så snart Faraos datter var flyttet op fra Davids stad til det hus som han hadde bygget for henne, gikk han i gang med å bygge Millo.
- ²⁵ Tre ganger om året ofret Salomo brennoffer og takkoffer på det alter han hadde bygget for Herren, og han brente røkelse ved det alter som stod for Herrens åsyn, og hadde nu huset ferdig.
- ²⁶ Kong Salomo lot også bygge skiber i Esjon-Geber, som ligger ved Elot på bredden av det Røde Hav i Edoms land.
- ²⁷ Og Hiram sendte sine folk, sjøvant mannskap, på skibene sammen med Salomos folk.
- ²⁸ De kom til Ofir og hentet gull derfra, fire hundre og tyve talenter, og førte det hjem til kong Salomo.

KAPITTEL 10

Da dronningen av Saba hørte Salomos ry, som skyldtes Herrens navn, kom hun for å sette ham på prøve med gåter.

² Hun kom til Jerusalem med et stort følge, med kameler som bar krydderier og en stor mengde gull og dyre stener; og da hun var kommet til Salomo, talte hun til ham om alt som lå henne på hjerte.

³ Men Salomo tydet alle hennes gåter; det var ikke et ord av det hun sa, som var dulgt for kongen, så han ikke kunde tyde det.

⁴ Da dronningen av Saba så all Salomos visdom og så det hus han hadde bygget,

⁵ og rettene på hans bord, og hvorledes hans tjenere satt ved bordet, og bordsvennene stod omkring, og hvorledes de var klædd, og hans munnskjenker, og den trapp han gikk

op på til Herrens hus, var hun rent ute av sig selv av forundring.

⁶ Og hun sa til kongen: Så var det da sant det jeg hørte hjemme i mitt land om dig og din visdom.

⁷ Jeg trodde ikke det de fortalte, før jeg kom og fikk se det med egne øine; men nu ser jeg at de ikke har fortalt mig halvdelen; du overgår i visdom og lykke det rykte jeg har hørt.

⁸ Lykkelige er dine menn, lykkelige disse dine tjenere som alltid står for ditt åsyn og hører din visdom.

⁹ Lovet være Herren din Gud, som hadde velbehag i dig, så han satte dig på Israels trone! Fordi Herren elsker Israel til evig tid, satte han dig til konge for å håndheve rett og rettferdighet.

¹⁰ Så gav hun kongen hundre og tyve talenter gull og krydderier i stor mengde og dyre stener; aldri er det mere kommet en sådan mengde krydderier til landet som det dronningen av Saba gav kong Salomo.

¹¹ Men også Hiram's skiber som hentet gull fra Ofir, hadde ført sandeltre i stor mengde og dyre stener med derfra.

¹² Av sandeltreet lot kongen gjøre rekkverk til Herrens hus og til kongens hus og citarer og harper for sangerne; aldri er det siden kommet eller blitt sett så meget sandeltre i landet.

¹³ Og kong Salomo gav dronningen av Saba alt det hun hadde lyst til og bad om, foruten de gaver som det sømmet sig for så mektig en konge som Salomo å gi henne. Så tok hun avsted og drog hjem til sitt land med sine tjenere.

¹⁴ Vekten av det gull som i ett år kom inn til Salomo, var seks hundre og seks og seksti talenter,

¹⁵ foruten det som kom inn fra kjøbmennene og ved kremmernes handel og fra alle kongene i Arabia og fra stattholderne i landet.

¹⁶ Og kong Salomo lot gjøre to hundre store skjold av uthamret gull -- det gikk seks hundre sekel gull med til hvert skjold --

¹⁷ og tre hundre små skjold av uthamret gull -- til hvert av disse skjold gikk det med tre miner gull -- og kongen satte dem i Libanon-skoghuset.

¹⁸ Kongen lot også gjøre en stor elfenbenstrone og klædde den med rent gull.

¹⁹ Tronen hadde seks trin og en rund topp baktil; på begge sider av setet var det armer, og tett ved armene stod det to løver;

²⁰ og på begge sider av de seks trin stod det tolv løver. Noget sådant har aldri vært gjort i noget annet kongerike.

²¹ Alle kong Salomos drikkekar var av gull, og alle karene i Libanon-skoghuset var av fint gull; der var intet av sølv, det blev ikke regnet for noget i Salomos dager.

²² For kongen hadde Tarsis-skiber på havet sammen med Hiram's skiber; en gang hvert tredje år kom Tarsis-skibene hjem og hadde med gull og sølv, elfenben og aper og påfugler.

²³ Kong Salomo blev større enn alle jordens konger i rikdom og visdom.

²⁴ Fra alle jordens kanter kom folk for å se kong Salomo og høre hans visdom, som Gud hadde lagt i hans hjerte,

²⁵ og hver av dem hadde gaver med: sølvkar og gullkar og klær og våben og krydderier, hester og mulesler; så gjorde de år om annet.

²⁶ Salomo la sig til mange stridsvogner og hestfolk; han hadde fjorten hundre stridsvogner og tolv tusen hestfolk; dem la han dels i vognbyene, dels hos sig selv i Jerusalem.

²⁷ Kongen gjorde sølvet i Jerusalem like så almindelig som sten, og sedertre like så

almindelig som morbærtrærne i lavlandet.

²⁸ Sine hester lot Salomo innføre fra Egypten; en del kjøbmenn som kongen sendte avsted, hentet fra tid til annen en flokk for en fastsatt pris.

²⁹ Hver vogn som hentedes op fra Egypten og innførtes, kostet seks hundre sekel sølv og hver hest hundre og femti. Og på samme måte hentet de også vogner og hester derfra til alle hetittenes konger og til kongene i Syria.

KAPITTEL 11

Men kong Salomo elsket mange fremmede kvinner foruten Faraos datter, moabittiske, ammonittiske, edomittiske, sidoniske, hetittiske,

² kvinner av de hedningefolk om hvilke Herren hadde sagt til Israels barn: I skal ikke gi eder i lag med dem, og de ikke med eder; [de. for å inngå ekteskap med dem] ellers kommer de visselig til å vende eders hjerte til sine guder. Til dem holdt Salomo sig og elsket dem.

³ Han hadde syv hundre hustruer av fyrstelig rang og tre hundre medhustruer; disse hans hustruer bøide hans sinn.

⁴ Og da Salomo blev gammel, vendte hustruene hans hjerte til andre guder, og hans hjerte var ikke helt med Herren hans Gud, således som hans far Davids hjerte hadde vært.

⁵ Og Salomo fulgte Astarte, sidoniernes guddom, og Milkom, ammonittenes vederstyggelighet.

⁶ Og Salomo gjorde hvad ondt var i Herrens øine, og fulgte ikke trolig efter Herren, således som hans far David hadde gjort.

⁷ På den tid bygget Salomo en offerhaug for Kamos, Moabs vederstyggelighet, på det fjell som ligger midt imot Jerusalem, og for Molok, Ammons barns vederstyggelighet.

⁸ Og det samme gjorde han for alle sine fremmede hustruer, som brente røkelse og ofret til sine guder.

⁹ Da blev Herren vred på Salomo fordi han hadde vendt sitt hjerte bort fra Herren, Israels Gud, som hadde åpenbaret sig for ham to ganger

¹⁰ og uttrykkelig forbudt ham å følge andre guder; men han hadde ikke holdt sig efter Herrens bud.

¹¹ Da sa Herren til Salomo: Siden dette er kommet dig i sinne, og du ikke har holdt min pakt og mine lover, som jeg har gitt dig, så vil jeg rive riket fra dig og gi det til din tjener.

¹² Men for din far Davids skyld vil jeg ikke gjøre det i din tid -- fra din sønn vil jeg rive riket.

¹³ Dog vil jeg ikke rive hele riket fra ham; en stamme vil jeg gi din sønn for min tjener Davids skyld og for Jerusalems skyld, som jeg har utvalgt.

¹⁴ Og Herren opreiste Salomo en motstander i edomitten Hadad; han var av kongeætten i Edom.

¹⁵ For dengang David var i Edom, og hærføreren Joab drog op for å begrave de falne og slo ihjel alle menn i Edom.

¹⁶ i seks måneder blev Joab og hele Israel der, til han hadde utryddet alle menn i Edom --

¹⁷ da flyktet Hadad med nogen edomittiske menn som hørte til hans fars tjenere, og tok veien til Egypten. Hadad var dengang en liten gutt.

¹⁸ De brøt op fra Midian og kom til Paran; fra Paran tok de nogen menn med sig og kom så til Egypten til Farao, kongen i Egypten, og han gav ham et hus og tilsa ham livsophold

og lot ham få jord.

19 Og Hadad fant stor nåde for Faraos øine, så han gav ham til hustru en søster av sin egen hustru, dronning Tahpenes.

20 Og Tahpenes' søster fødte ham sønnen Genubat; Tahpenes avvente ham i Faraos hus, og siden var Genubat i Faraos hus blandt Faraos egne barn.

21 Da nu Hadad i Egypten fikk høre at David hadde lagt sig til hvile hos sine fedre, og at hærføreren Joab var død, sa han til Farao: La mig fare, så jeg kan dra hjem til mitt land!

22 Farao sa til ham: Hva fattes dig her hos mig siden du ønsker å dra hjem til ditt land? Han svarte: Ingen ting; men du må endelig la mig få fare.

23 Gud opreiste Salomo en annen motstander, Reson, Eliadas sønn, som var flyktet fra sin herre Hadadeser, kongen i Soba.

24 Han samlet folk om sig og blev fører for en røverflokk, dengang David slo dem [Hadadesers folk.] ihjel; og de [Reson og hans menn.] drog til Damaskus og slo sig ned der og gjorde sig til herrer i Damaskus.

25 Han var en motstander av Israel så lenge Salomo levde, og både han og Hadad voldte Israel skade. Han hatet Israel og var konge over Syria.

26 Så var det en av Salomos tjenere, Jeroboam, Nebats sønn, en efra'imitt fra Sereda: hans mor hette Serua og var enke. Han reiste sig også mot kongen.

27 Og således gikk det til at han reiste sig mot kongen: Salomo bygget på Millo -- han vilde lukke det åpne sted i sin far Davids stad.

28 Nu var Jeroboam en dyktig kar, og da Salomo så at den unge mann var en duelig arbeider, satte han ham til å ha tilsyn med alt det arbeid Josefs hus hadde å utføre.

29 På den tid hendte det engang da Jeroboam var gått ut fra Jerusalem, at profeten Akia fra Silo traff ham på veien; han [profeten.] hadde en ny kappe på, og de to var alene på marken.

30 Da tok Akia den nye kappe han hadde på, og rev den i tolv stykker.

31 Og han sa til Jeroboam: Ta dig ti stykker! For så sier Herren, Israels Gud: Jeg river riket ut av Salomos hånd og gir dig de ti stammer;

32 men den ene stamme skal han få ha for min tjener Davids skyld og for Jerusalems skyld, den stad som jeg har utvalgt blandt alle Israels stammer.

33 Så vil jeg gjøre fordi de har forlatt mig og tilbedt Astarte, sidoniernes guddom, og Kamos, Moabs gud, og Milkom, Ammons barns gud, og ikke vandret på mine veier og ikke gjort hvad rett er i mine øine, og ikke holdt mine lover og bud, således som hans far David gjorde.

34 Dog vil jeg ikke ta noget av riket fra ham selv, men la ham være fyrste så lenge han lever, for min tjener Davids skyld, som jeg utvalgte, og som holdt sig efter mine bud og lover.

35 Men jeg vil ta riket fra hans sønn og gi dig det -- de ti stammer;

36 men hans sønn vil jeg gi en stamme, forat min tjener David alltid må ha en lampe brennende [de. forat Davids hus ikke skal gå til grunne.] for mitt åsyn i Jerusalem, den stad jeg har utvalgt mig for å la mitt navn bo der.

37 Men dig vil jeg ta og la dig råde over alt hvad du attrår, og være konge over Israel.

38 Og hvis du hører på alt det jeg byder dig, og vandrer på mine veier og gjør hvad rett er i mine øine, så du holder mine lover og bud, således som min tjener David gjorde, så vil jeg være med dig og bygge dig et hus som står fast, likesom jeg gjorde for David, og jeg vil gi dig Israel.

39 Og Davids ætt vil jeg ydmyke på grunn av det som er gjort, dog ikke for alle tider.

- ⁴⁰ Salomo søkte nu å drepe Jeroboam; men Jeroboam tok avsted og flyktet til Egypten, til Sisak, kongen i Egypten, og han blev i Egypten til Salomos død.
- ⁴¹ Hvad som ellers er å fortelle om Salomo, om alt det han gjorde, og om hans visdom, det er opskrevet i Salomos krønike.
- ⁴² Den tid Salomo var konge i Jerusalem over hele Israel, var firti år.
- ⁴³ Så la Salomo sig til hvile hos sine fedre og blev begravet i sin far Davids stad, og hans sønn Rehabeam blev konge i hans sted.

KAPITTEL 12

Rehabeam drog til Sikem; for hele Israel var kommet til Sikem for å gjøre ham til konge.

² Da Jeroboam, Nebats sønn, hørte det -- han var ennå i Egypten; han var flyktet dit for kong Salomo og bodde således nu i Egypten,

³ men de sendte bud dit og kalte ham hjem -- da kom han og hele Israels menighet og talte til Rehabeam og sa:

⁴ Din far gjorde vårt åk tungt; men lett nu du den hårde tjeneste og det tunge åk som din far la på oss! Så vil vi tjene dig.

⁵ Han svarte dem: Gå bort og vent i tre dager og kom så hit til mig igjen! Så gikk folket bort.

⁶ Og kong Rehabeam rådførte sig med de gamle, som hadde gjort tjeneste hos hans far Salomo, mens han ennå levde, og han sa: Hvad råder I mig til å svare dette folk?

⁷ De svarte ham: Hvis du idag lyder dette folk og retter dig efter dem og gir dem gode ord til svar, så vil de være dine tjenere for alle tider.

⁸ Men han aktet ikke på det råd som de gamle hadde gitt ham, men rådførte sig med de unge, som var vokset op sammen med ham, og som nu var i hans tjeneste.

⁹ Han spurte dem: Hvad råder I til at vi skal svare dette folk som har sagt til mig: Lett det åk din far la på oss?

¹⁰ Og de unge, som var vokset op sammen med ham, svarte ham: Så skal du si til dette folk som sa til dig: Din far gjorde vart åk tungt, men gjør du det lettere for oss -- så skal du tale til dem: Min lillefinger er tykkere enn min fars lender;

¹¹ har nu min far lagt et tungt åk på eder, så vil jeg gjøre eders åk ennå tyngre; har min far tuktet eder med sveper, så vil jeg tukte eder med skorpioner.

¹² Så kom Jeroboam og alt folket til Rehabeam den tredje dag, således som kongen hadde sagt: Kom til mig igjen om tre dager!

¹³ Da gav kongen folket et hårdt svar -- han aktet ikke på det råd som de gamle hadde gitt ham,

¹⁴ men svarte dem som de unge hadde rådet til: Har min far gjort eders åk tungt, så vil jeg gjøre eders åk ennå tyngre; har min far tuktet eder med sveper, så vil jeg tukte eder med skorpioner.

¹⁵ Kongen hørte ikke på folket; for Herren styrte det så forat hans ord skulde bli opfylt, det som Herren hadde talt til Jeroboam, Nebats sønn, ved Akia fra Silo.

¹⁶ Da nu hele Israel så at kongen ikke hørte på dem, svarte folket kongen og sa: Hvad del har vi i David? Vi har ingen lodd i Isaïs sønn. Til dine telt, Israel! Se nu selv til ditt hus, David! Så drog Israel hjem igjen.

¹⁷ Bare over de Israels barn som bodde i Judas byer, blev Rehabeam konge.

¹⁸ Da sendte kong Rehabeam Adoram avsted, han som hadde opsyn med pliktarbeidet;

men hele Israel stenet ham, så han døde, og kong Rehabeam selv måtte i all hast springe op i sin vogn og flykte til Jerusalem.

19 Således falt Israel fra Davids hus, og så har det vært til denne dag.

20 Da hele Israel hørte at Jeroboam var kommet tilbake, sendte de bud og kalte ham til folkeforsamlingen og gjorde ham til konge over hele Israel; det var ikke nogen som holdt sig til Davids hus, uten Juda stamme alene.

21 Da Rehabeam kom til Jerusalem, samlet han hele Judas hus og Benjamins stamme, hundre og åtti tusen utvalgte krigsmenn, forat de skulde stride mot Israels hus og vinne riket tilbake for Rehabeam, Salomos sønn.

22 Da kom Guds ord til Semaja, den Guds mann, og det lød således:

23 Si til Rehabeam, Salomos sønn, Judas konge, og til hele Judas og Benjamins hus og resten av folket:

24 Så sier Herren: I skal ikke dra op og stride mot eders brødre, Israels barn. Vend hjem igjen hver til sitt hus! For det som har hendt, er kommet fra mig. Da lød de Herrens ord; de vendte om og drog bort, som Herren hadde sagt.

25 Jeroboam bygget Sikem i Efra'im-fjellene om til en fast by og bosatte sig der; siden drog han derfra og bygget også Pnuel om til en fast by.

26 Og Jeroboam tenkte ved sig selv: Riket kunde snart komme tilbake til Davids hus;

27 dersom dette folk drar op for å bære frem offer i Herrens hus i Jerusalem, så vil deres hjerte igjen vende sig til deres herre Rehabeam, Judas konge, og så vil de drepe mig og vende tilbake til Judas konge Rehabeam.

28 Og kongen holdt råd, og så gjorde han to gullkalver; og han sa til folket: I har nu lenge nok draget op til Jerusalem; se, her er dine guder, Israel, som førte dig op fra Egyptens land.

29 Og han stilte den ene op i Betel, og den andre satte han i Dan.

30 Dette blev en årsak til synd; folket gikk like til Dan for å trede frem for den ene av dem.

31 Han bygget også hus på offerhaugene og gjorde hvem han vilde av folket til prester, enda de ikke var av Levis barn.

32 Og Jeroboam holdt en fest i den åttende måned, på den femtende dag i måneden, i likhet med festen i Juda, og han ofret på alteret. Således gjorde han i Betel; han ofret til kalvene som han hadde gjort, og han lot dem som han hadde gjort til prester ved offerhaugene, gjøre tjeneste i Betel,

33 og han ofret på det alter han hadde gjort i Betel, den femtende dag i den åttende måned, den måned som han hadde valgt efter sitt eget hode. Da holdt han en fest for Israels barn og ofret på alteret og brente røkelse.

KAPITTEL 13

Men da kom det på Herrens bud en Guds mann til Betel fra Juda, nettop som Jeroboam stod ved alteret for å brenne røkelse.

2 Og han ropte på Herrens bud mot alteret: Alter! Alter! Så sier Herren: Det skal fødes en sønn for Davids hus, Josias skal han hete, og på dig skal han ofre offerhaugenes prester, som brenner røkelse på dig, og det skal brennes menneskeben på dig.

3 På samme tid forkynte han et tegn og sa: Dette er tegnet på at Herren har talt: Alteret skal revne, og asken som er på det, skal spredes.

4 Da kong Jeroboam hørte de ord som den Guds mann ropte mot alteret i Betel, rakte han

ut sin hånd fra alteret og sa: Grip ham! Men hånden som han rakte ut mot ham, visnet, og han kunde ikke dra den til sig igjen.

⁵ Og alteret revnet, og asken spredtes fra alteret; det var det tegn som den Guds mann hadde forkynt på Herrens bud.

⁶ Da tok kongen til orde og sa til den Guds mann: Bønnfall Herren din Gud og bed for mig at jeg må kunne dra min hånd til mig igjen! Og den Guds mann bønnfalt Herren, og kongen kunde dra sin hånd til sig igjen -- den blev som den hadde vært før.

⁷ Da sa kongen til den Guds mann: Kom hjem med mig og vederkveg dig og la mig få gi dig en gave!

⁸ Men den Guds mann sa til kongen: Om du gav mig halvdelen av ditt hus, vilde jeg dog ikke gå hjem til dig; på dette sted vil jeg hverken ete brød eller drikke vann.

⁹ For dette bud fikk jeg av Herren: Du skal hverken ete brød eller drikke vann, [på dette sted] og du skal ikke vende tilbake den vei du gikk.

¹⁰ Så tok han avsted en annen vei og vendte ikke tilbake den vei han var kommet til Betel.

¹¹ I Betel bodde det en gammel profet; hans sønn kom og fortalte ham alt det som den Guds mann den dag hadde gjort i Betel, og de ord han hadde talt til kongen. Da de [sønnene.] hadde fortalt sin far dette,

¹² spurte han dem: Hva vei tok han? For hans sønner hadde sett hva vei han hadde tatt den Guds mann som var kommet fra Juda.

¹³ Da sa han til sine sønner: Sal asenet for mig! Så salte de asenet for ham, og han satte sig på det

¹⁴ og red avsted efter den Guds mann. Han fant ham sittende under en terebinte, og han sa til ham: Er du den Guds mann som er kommet fra Juda? Han svarte: Ja, det er jeg.

¹⁵ Da sa han til ham: Kom hjem med mig og få dig litt mat!

¹⁶ Men han sa: Jeg kan ikke vende tilbake med dig og komme hjem til dig; jeg vil hverken ete brød eller drikke vann med dig på dette sted.

¹⁷ For det kom et ord til mig fra Herren: Du skal hverken ete brød eller drikke vann der; du skal ikke gå tilbake den vei du gikk.

¹⁸ Da sa han til ham: Jeg er også en profet likesom du, og en engel har talt et ord til mig fra Herren og sagt: Få ham med dig tilbake til ditt hus, så han kan få sig mat og drikke! Men da han sa det, løi han for ham.

¹⁹ Så vendte han da tilbake med ham og åt og drakk i hans hus.

²⁰ Men mens de satt til bords, kom Herrens ord til den profet som hadde fått ham med sig tilbake,

²¹ og han ropte til den Guds mann som var kommet fra Juda: Så sier Herren: Fordi du var gjenstridig mot Herrens ord og ikke holdt det bud Herren din Gud gav dig,

²² men vendte tilbake og åt og drakk på det sted hvorom han hadde sagt til dig: Du skal hverken ete brød eller drikke vann der, så skal ditt lik ikke komme i dine fedres grav.

²³ Da han nu hadde ett og drukket, salte han asenet for ham -- for profeten som han hadde fått med sig tilbake.

²⁴ Og han tok avsted; men på veien kom en løve imot ham og drepte ham; og hans lik lå slengt bortefer veien, og asenet stod ved siden av det og løven stod også ved siden av liket.

²⁵ Da fór det nogen menn forbi; de så liket som lå slengt bortefer veien, og løven som stod ved siden av liket; og da de kom til den by hvor den gamle profet bodde, fortalte de det der.

- ²⁶ Da profeten som hadde fått ham med tilbake fra veien, hørte det, sa han: Det er den Guds mann som var gjenstridig mot Herrens ord; derfor har Herren gitt ham i løvens vold, og den har sønderrevet ham og drept ham efter det ord som Herren hadde talt til ham.
- ²⁷ Derefter sa han til sine sønner: Sal asenet for mig: Så salte de det.
- ²⁸ Og han tok avsted og fant hans lik slengt bortefter veien og asenet og løven stående ved siden av liket; løven hadde ikke fortært liket og heller ikke sønderrevet asenet.
- ²⁹ Da tok profeten op liket av den Guds mann og la ham på asenet og førte ham tilbake; og den gamle profet gikk inn i sin by for å holde sørgehøitid over ham og begrave ham.
- ³⁰ Han la hans lik i sin egen grav, og de holdt sørgehøitid over ham og ropte: Ve, min bror!
- ³¹ Da han nu hadde begravet ham, sa han til sine sønner: Når jeg dør, skal I begrave mig i den grav hvor den Guds mann ligger begravet; I skal legge mine ben ved siden av hans ben.
- ³² For det ord skal gå i oppfyllelse som han på Herrens bud ropte mot alteret i Betel og mot alle offerhaugenes helligdommer i Samarias byer.
- ³³ Men heller ikke efter dette vendte Jeroboam om fra sin onde vei, men blev ved å gjøre hvem han vilde av folket til prester ved offerhaugene; han fylte alle deres hender som hadde lyst dertil, så de blev prester ved haugene.
- ³⁴ Og dette blev årsak til synd for Jeroboams hus og til at det blev utryddet og utslettet av jorden.

KAPITTEL 14

På den tid blev Abia, Jeroboams sønn, syk.

² Da sa Jeroboam til sin hustru: Stå op og forklæ dig, så ingen kan se at du er Jeroboams hustru, og gå så til Silo! Der bor profeten Akia, han som sa om mig at jeg skulde bli konge over dette folk.

³ Ta med dig ti brød og nogen kaker og en krukke med honning og gå inn til ham! Han vil si dig hvorledes det skal gå med gutten.

⁴ Og Jeroboams hustru gjorde så; hun stod op og gikk til Silo og kom til Akias hus. Men Akia kunde ikke se; for hans øine var stive av alderdom.

⁵ Men Herren hadde sagt til Akia: Nu kommer Jeroboams hustru for å høre hvad du vil si om hennes sønn, for han er syk; så og så skal du si til henne; men når hun kommer, vil hun late som hun er fremmed.

⁶ Da nu Akia hørte lyden av hennes fottrin i døren, sa han: Kom inn, Jeroboams hustru! Hvorfor later du som du er fremmed? Det er pålagt mig å forkynne dig et hårdt budskap.

⁷ Gå og si til Jeroboam: Så sier Herren, Israels Gud: Jeg har ophøiet dig midt iblandt folket og satt dig til fyrste over mitt folk Israel

⁸ og revet riket fra Davids hus og gitt dig det, men du har ikke vært som min tjener David, som holdt mine bud og fulgte mig av alt sitt hjerte, så han ikke gjorde annet enn det som rett var i mine øine;

⁹ men du har båret dig verre at enn alle de som har vært før dig, og er gått avsted og har gjort dig andre guder og støpte billeder og således vakt min harme, og du har kastet mig bak din rygg:

¹⁰ Derfor vil jeg føre ulykke over Jeroboams hus og utrydde av Jeroboams ætt alle menn, både umyndige og myndige i Israel, og jeg vil feie efter Jeroboams hus, som en feier skarnet bort, inntil det er aldeles ute med ham.

- 11** Den av Jeroboams ætt som dør i byen, skal hundene fortære, og den som dør på marken, skal himmelens fugler fortære; for så har Herren talt.
- 12** Stå nu du op og gå hjem! Så snart dine føtter treder inn i byen, skal barnet dø.
- 13** Og hele Israel skal holde sørgehøitid over ham, og de skal begrave ham; han er den eneste av Jeroboams hus som skal komme i grav, fordi han var den eneste i Jeroboams hus hos hvem det fantes noget som Herren, Israels Gud, hadde velbehag i.
- 14** Men Herren skal opreise sig en konge over Israel som skal utrydde Jeroboams hus den samme dag. Dog, hvad sier jeg? Allerede nu er det skjedd.
- 15** Og Herren skal slå Israel, så det blir som sivet som vugger hit og dit i vannet, og han skal rykke Israel op av dette gode land som han gav deres fedre, og strø dem omkring hinsides elven, fordi de har gjort sig Astarte-billeder og vakt Herrens harme.
- 16** Og han skal gi Israel i fiendevold for de synders skyld som Jeroboam har gjort, og som han har fått Israel til å gjøre.
- 17** Da stod Jeroboams hustru op og gikk sin vei og kom til Tirså; i det samme hun trådte på husets dørtreskel, døde gutten.
- 18** Og de begravde ham, og hele Israel holdt sørgehøitid over ham efter det ord som Herren hadde talt ved sin tjener, profeten Akia.
- 19** Hvad som ellers er å fortelle om Jeroboam, om hans kriger og om hans regjering, det er opskrevet i Israels kongers krønike.
- 20** Den tid Jeroboam var konge, var to og tyve år; så la han sig til hvile hos sine fedre, og hans sønn Nadab blev konge i hans sted.
- 21** Rehabeam, Salomos sønn, var konge i Juda; han var en og firti år gammel da han blev konge, og han regjerte sytten år i Jerusalem, den stad som Herren hadde utvalgt blandt alle Israels stammer for å la sitt navn bo der; hans mor hette Na'ama og var fra Ammon.
- 22** Og Juda gjorde hvad ondt var i Herrens øine, og med de synder de gjorde, egget de ham til nidkjærhet mere enn deres fedre hadde gjort.
- 23** Også de bygget sig offerhauger og gjorde sig støtter og Astarte-billeder på hver høi bakke og under hvert grønt tre;
- 24** der var endog tempel-bolere [de. sådanne som drev utukt til ære for avgudene.] i landet; de tok efter de vederstyggelige skikker hos alle de hedningefolk som Herren hadde drevet bort for Israels barn.
- 25** Da hendte det i kong Rehabeams femte år at Egyptens konge Sisak drog op mot Jerusalem.
- 26** Og han tok skattene i Herrens hus og skattene i kongens hus; alt sammen tok han. Han tok også alle de gullskjold som Salomo hadde latt gjøre.
- 27** Istedenfor dem lot kong Rehabeam gjøre kobberskjold og betrodde dem til høvedsmennene for drabantene som vokter inngangen til kongens hus;
- 28** og så ofte kongen gikk inn i Herrens hus, bar drabantene dem og tok dem så med tilbake til vaktstuen.
- 29** Hvad som ellers er å fortelle om Rehabeam og om alt det han gjorde, er opskrevet i Judas kongers krønike.
- 30** Mellem Rehabeam og Jeroboam var det krig hele tiden.
- 31** Og Rehabeam la sig til hvile hos sine fedre og blev begravet hos sine fedre i Davids stad. Hans mor hette Na'ama og var fra Ammon. Hans sønn Abiam blev konge i hans sted.

KAPITTEL 15

- 1** kong Jeroboams, Nebats sønns attende år blev Abiam konge over Juda.
- 2** Han regjerte tre år i Jerusalem. Hans mor hette Ma'aka; hun var datter til Abisalom.
- 3** Han vandret i alle de synder som hans far hadde gjort før ham, og hans hjerte var ikke helt med Herren hans Gud, som hans far Davids hjerte hadde vært;
- 4** men for Davids skyld lot Herren hans Gud en lampe brenne for ham i Jerusalem, idet han opreiste hans sønn efter ham og lot Jerusalem bli stående,
- 5** fordi David gjorde hvad rett var i Herrens øine, og i hele sitt liv ikke vek av fra noget av det han hadde befalt ham, undtagen det som hendte med hetitten Uria.
- 6** Mellem Rehabeam og Jeroboam var det krig så lenge han levde.
- 7** Hvad som ellers er å fortelle om Abiam og om alt det han gjorde, er opskrevet i Judas kongers krønike. Mellem Abiam og Jeroboam var det også krig.
- 8** Og Abiam la sig til hvile hos sine fedre, og de begravde ham i Davids stad; og hans sønn Asa blev konge i hans sted.
- 9** I Jeroboams, Israels konges tyvende år blev Asa konge over Juda.
- 10** Han regjerte en og firti år i Jerusalem. Hans mor [farmor] hette Ma'aka; hun var datter til Abisalom.
- 11** Asa gjorde hvad rett var i Herrens øine, likesom hans far David hadde gjort.
- 12** Han drev tempel-bolerne ut av landet og fikk bort alle de motbydelige avguder som hans fedre hadde gjort.
- 13** Han avsatte endog sin mor Ma'aka fra hennes verdighet, fordi hun hadde gjort et gruelig avgudsbillede for Astarte; Asa hugg hennes gruelige avgudsbillede ned og brente det i Kidrons dal.
- 14** Men offerhaugene blev ikke nedlagt; dog var Asas hjerte helt med Herren så lenge han levde.
- 15** Han lot de ting hans far hadde helliget, og dem han selv hadde helliget, føre inn i Herrens hus, både sølv og gull og andre ting.
- 16** Mellem Asa og Baesa, Israels konge, var det krig så lenge de levde.
- 17** Baesa, Israels konge, drog op mot Juda og bygget festningsverker i Rama for å hindre enhver fra å dra fra eller til Asa, Judas konge.
- 18** Da tok Asa alt det sølv og gull som var tilbake i skattkammerne i Herrens hus, og likeså skattene i kongens hus og overgav dem til sine tjenere; så sendte kong Asa dem til Benhadad, kongen i Syria, som bodde i Damaskus og var sønn til Tabrimmon, Hesjons sønn, med de ord:
- 19** Mellem mig og dig er det jo et forbund, som det var mellem min far og din far. Her sender jeg dig en gave av sølv og gull; bryt nu ditt forbund med Baesa, Israels konge, så han må dra bort fra mig!
- 20** Benhadad lød kong Asa og sendte sine hærførere mot Israels byer og inntok Ijon og Dan og Abel-Bet-Ma'aka og hele Kinneret med hele Naftalis land.
- 21** Da Baesa hørte det, holdt han op med å bygge festningsverker i Rama og gav sig til i Tirsa.
- 22** Men kong Asa opbød hele Juda -- ingen var fritatt -- og de førte bort stenene og tømmeret som Baesa hadde brukt til festningsarbeidet i Rama; med det bygget kong Asa festningsverker i Geba i Benjamin og i Mispa.
- 23** Hvad som ellers er å fortelle om Asa, om alle hans store gjerninger og alt det han

gjorde, og om de byer han bygget, det er opskrevet i Judas kongers krønike. Men i sin alderdom fikk han en sykdom i føttene.

²⁴ Og Asa la sig til hvile hos sine fedre og blev begravet hos sine fedre i sin far Davids stad, og hans sønn Josafat blev konge i hans sted.

²⁵ Nadab, Jeroboams sønn, blev konge over Israel i Asas, Judas konges annet år, og han regjerte over Israel i to år.

²⁶ Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, og vandret på sin fars vei og i hans synd, den som han hadde fått Israel til å gjøre.

²⁷ Men Baesa, Akias sønn, av Issakars hus, fikk i stand en sammensvergelse mot ham; og Baesa slo ham ihjel ved Gibbeton, som tilhørte filistrene, mens Nadab og hele Israel holdt Gibbeton kringsatt.

²⁸ Baesa drepte ham i Asas, Judas konges tredje år og blev så konge i hans sted.

²⁹ Og da han var blitt konge, slo han hele Jeroboams hus ihjel; han lot ikke en levende sjel bli tilbake av Jeroboams hus, men utryddet det efter det ord som Herren hadde talt ved sin tjener Akia fra Silo;

³⁰ dette skjedde for de synders skyld som Jeroboam hadde gjort, og som han hadde fått Israel til å gjøre, og fordi han hadde vakt Herrens, Israels Guds harme.

³¹ Hvad som ellers er å fortelle om Nadab og om alt det han gjorde, er opskrevet i Israels kongers krønike.

³² Mellem Asa og Israels konge Baesa var det krig så lenge de levde.

³³ I Asas, Judas konges tredje år blev Baesa, Akias sønn, konge over hele Israel i Tirsa, og han var konge i fire og tyve år.

³⁴ Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, og vandret på Jeroboams vei og i hans synd, den som han hadde fått Israel til å gjøre.

KAPITTEL 16

Og Herrens ord kom til Jehu, Hananis sønn, om Baesa, og det lød således:

² Fordi jeg har ophøiet dig av støvet og satt dig til fyrste over mitt folk Israel, men du har vandret på Jeroboams vei og fått mitt folk Israel til å synde, så de vekker min harme ved sine synder,

³ så vil jeg nu feie efter Baesa og hans hus og gjøre med ditt hus som med Jeroboams, Nebats sønns hus.

⁴ Den av Baesas ætt som dør i byen, skal hundene fortære, og den av hans ætt som dør på marken, skal himmelens fugler fortære.

⁵ Hvad som ellers er å fortelle om Baesa, om det han gjorde, og om hans store gjerninger, det er opskrevet i Israels kongers krønike.

⁶ Og Baesa la sig til hvile hos sine fedre og blev begravet i Tirsa, og hans sønn Ela blev konge i hans sted.

⁷ Men Herrens ord var ved profeten Jehu, Hananis sønn, kommet til Baesa og hans hus, ikke alene for alt det onde han hadde gjort for Herrens øine, idet han vakte hans harme ved sine henders verk, så han var lik Jeroboams ætt, men også fordi han hadde slått denne ætt ihjel.

⁸ I Judas konge Asas seks og tyvende år blev Ela, Baesas sønn, konge over Israel i Tirsa, og han var konge i to år.

⁹ Hans tjener Simri, som var høvedsmann for den ene halvdel av stridsvognene, fikk i

stand en sammensvergelse mot ham. Og da han engang var i Tirsa og drakk sig drukken hos Arsa, slottshøvdingen i Tirsa,

¹⁰ kom Simri og slo ham ihjel -- det var i Judas konge Asas syv og tyvende år -- og så blev han selv konge i hans sted.

¹¹ Og da han var blitt konge og satt på sin trone, slo han hele Baesas hus ihjel; han lot ikke en eneste mann av hans ætt bli i live, hverken hans nærmeste frender eller hans venner.

¹² Således utryddet Simri hele Baesas hus efter det ord som Herren hadde talt til Baesa ved profeten Jehu,

¹³ for alle de synders skyld som Baesa og hans sønn Ela hadde gjort, og som de hadde fått Israel til å gjøre, så de vakte Herrens, Israels Guds harme ved sine tomme guder.

¹⁴ Hva som ellers er å fortelle om Ela og om alt det han gjorde, er opskrevet i Israels kongers krønike.

¹⁵ I Judas konge Asas syv og tyvende år blev Simri konge og regjerte i syv dager i Tirsa, mens folket lå i leir omkring Gibbeton, som tilhørte filistrene.

¹⁶ Da folket som lå i leir, fikk høre at Simri hadde fått i stand en sammensvergelse og slått kongen ihjel, gjorde hele Israel samme dag i leiren hærføreren Omri til konge over Israel.

¹⁷ Så drog Omri med hele Israel op fra Gibbeton, og de kringsatte Tirsa.

¹⁸ Men da Simri så at byen var inntatt, gikk han inn i borgen i kongens hus og brente kongens hus av over sitt hode og døde,

¹⁹ for de synders skyld som han hadde gjort, idet han gjorde hva ondt var i Herrens øine, og vandret på Jeroboams vei og i den synd som Jeroboam hadde gjort, så han fikk Israel til å synde.

²⁰ Hva som ellers er å fortelle om Simri og om den sammensvergelse han fikk i stand, det er opskrevet i Israels kongers krønike.

²¹ Da delte folket -- Israel -- sig i to deler; den ene halvdel av folket holdt med Tibni, Ginats sønn, og gjorde ham til konge, men den andre halvdel holdt med Omri.

²² Men de som holdt med Omri, fikk overhånd over dem som holdt med Tibni, Ginats sønn; og Tibni døde, og Omri blev konge.

²³ I Asas, Judas konges en og trettiende år blev Omri konge over Israel, og han var konge i tolv år. I Tirsa regjerte han i seks år.

²⁴ Han kjøpte Samaria-fjellet av Semer for to talenter sølv; og han bygget en by på fjellet og kalte den Samaria efter Semer, som hadde eid fjellet.

²⁵ Men Omri gjorde hva ondt var i Herrens øine; han bar sig endog verre at enn noen av dem som hadde vært før ham.

²⁶ Han vandret på alle Jeroboams, Nebats sønns veier og i hans synder, dem som han hadde fått Israel til å gjøre, så de vakte Herrens, Israels Guds harme ved sine tomme guder.

²⁷ Hva som ellers er å fortelle om Omri, om det han gjorde, og om de store gjerninger han utførte, det er opskrevet i Israels kongers krønike.

²⁸ Og Omri la sig til hvile hos sine fedre og blev begravet i Samaria, og hans sønn Akab blev konge i hans sted.

²⁹ Akab, Omris sønn, blev konge over Israel i Asas, Judas konges åtte og trettiende år; og Akab, Omris sønn, regjerte over Israel i Samaria i to og tyve år.

³⁰ Akab, Omris sønn, gjorde hva ondt var i Herrens øine, mere enn noen av dem som hadde vært før ham.

- ³¹ Og som om det var for lite at han vandret i Jeroboams, Nebats sønns synder, tok han Jesabel, datter av sidoniernes konge Etba'al, til hustru og gav sig til å dyrke Ba'al og tilbede ham.
- ³² Han opreiste et alter for Ba'al i det Ba'als-tempel han hadde bygget i Samaria.
- ³³ Akab gjorde også et Astarte-billede, og han gjorde ennå mere til å vekke Herrens, Israels Guds harme; han bar sig verre at enn noen av de konger i Israel som hadde vært før ham.
- ³⁴ I hans dager bygget Hiel fra Betel Jeriko op igjen; da han la dets grunnvoll, kostet det ham hans førstefødte sønn Abiram, og da han satte op dets porter, kostet det ham hans yngste sønn Segub -- etter det ord som Herren hadde talt ved Josva, Nuns sønn.

KAPITTEL 17

Da sa tisbitten Elias, en av dem som var flyttet inn i Gilead, til Akab: Så sant Herren, Israels Gud, lever, han hvis tjener jeg er: Det skal i disse år ikke komme dugg eller regn uten etter mitt ord.

- ² Og Herrens ord kom til ham, og det lød således:
- ³ Gå herfra og ta veien mot øst og skjul dig ved bekken Krit østenfor Jordan!
- ⁴ Du skal drikke av bekken, og jeg har befalt ravnene å forsørge dig der.
- ⁵ Så gikk han og gjorde som Herren hadde sagt; han gikk til bekken Krit østenfor Jordan og opholdt sig der,
- ⁶ og ravnene kom til ham med brød og kjøtt om morgenen og med brød og kjøtt om aftenen, og han drakk av bekken.
- ⁷ Men da det var gått en tid, blev bekken uttørret; for det kom ikke regn i landet.
- ⁸ Da kom Herrens ord til ham, og det lød således:
- ⁹ Stå op og gå til Sarepta, som hører til Sidon, og bli der! Jeg har befalt en enke der å forsørge dig.
- ¹⁰ Han stod op og gikk til Sarepta, og da han kom til byporten, fikk han se en enke som gikk og sanket ved; han ropte på henne og sa: Hent mig litt vann i en skål, så jeg kan få drikke!
- ¹¹ Da hun nu gikk for å hente det, ropte han etter henne og sa: Ta med et stykke brød til mig!
- ¹² Da sa hun: Så sant Herren din Gud lever: Jeg eier ikke en brødskeiv, men har bare en håndfull mel i krukken og litt olje i kruset, og nu går jeg her og sanker et par stykker ved for å gå hjem og lage det til for mig og min sønn, så vi kan ete det og så dø.
- ¹³ Men Elias sa til henne: Frykt ikke! Gå hjem og lag det til, som du har sagt! Lag bare først et lite brød til mig av det og kom ut til mig med det! Siden kan du så lage til noget for dig og din sønn.
- ¹⁴ For så sier Herren, Israels Gud: Melkrukken skal ikke bli tom og oljekruset ikke fattes olje like til den dag Herren sender regn over jorden.
- ¹⁵ Og hun gikk og gjorde som Elias hadde sagt, og de hadde mat, både han og hun og hennes hus, i lang tid;
- ¹⁶ melkrukken blev ikke tom, og oljekrukken fattedes ikke olje, etter det ord som Herren hadde talt gjennom Elias.
- ¹⁷ Men noen tid efter hendte det at sønn til konen som eide huset, blev syk; og hans sykdom blev så svær at det til slutt ikke mere var livsånd i ham.

- 18** Da sa hun til Elias: Hvað har jeg med dig å gjøre, du Guds mann? Du er kommet til mig for å minne mig om min synd og la min sønn dø.
- 19** Han svarte henne: Gi mig din sønn hit! Så tok han ham fra hennes fang og bar ham op på loftet, hvor han bodde, og la ham på sin seng.
- 20** Og han ropte til Herren og sa: Herre min Gud! Har du da også ført ulykke over denne enke hos hvem jeg bor som gjest, ved å la hennes sønn dø?
- 21** Så strakte han sig tre ganger bortover barnet og ropte til Herren og sa: Herre min Gud! La dette barns sjel vende tilbake til det!
- 22** Og Herren hørte Elias' bønn, og barnets sjel vendte tilbake, så det blev levende igjen.
- 23** Og Elias tok barnet og bar det fra loftet ned i huset og gav det til dets mor; og han sa: Se, din sønn lever.
- 24** Da sa kvinnen til Elias: Nu vet jeg at du er en Guds mann, og at Herrens ord i din munn er sannhet.

KAPITTEL 18

Lang tid derefter -- i det tredje år -- kom Herrens ord til Elias, og det lød således: Gå og tred frem for Akab, så vil jeg sende regn over jorden.

- 2** Og Elias gikk avsted for å trede frem for Akab. Men hungersnøden var stor i Samaria.
- 3** Da kalte Akab på sin slottshøvding Obadja. Men Obadja fryktet Herren høilig;
- 4** dengang Jesabel utryddet Herrens profeter, hadde Obadja tatt hundre profeter og skjult dem i to huler, femti mann i hver hule, og forsørget dem med brød og vann.
- 5** Akab sa da til Obadja: Dra gjennom landet til alle kilder og bekker! Kanskje vi finner gress, så vi kan holde liv i hester og mulesler og slipper å slakte noget av buskapen.
- 6** Så delte de landet som de skulde dra igjennom, mellom sig; Akab drog en vei for sig, og Obadja drog en annen vei for sig.
- 7** Mens nu Obadja var på veien, fikk han se Elias som kom imot ham; han kjente ham igjen og falt ned på sitt ansikt og sa: Er det du, min herre Elias?
- 8** Han svarte: Ja, det er jeg; gå og si til din herre: Elias er her!
- 9** Men han sa: Hvað synd har jeg gjort, siden du overgir din tjener i Akabs hånd, så han dreper mig?
- 10** Så sant Herren din Gud lever: Det finnes ikke det folk eller det rike som min herre ikke har sendt bud til for å opsøke dig; og når de sa: Han er ikke her, lot han det rike og det folk sverge på at de ikke hadde funnet dig.
- 11** Og nu sier du: Gå og si til din herre: Elias er her!
- 12** Det vil gå så, at når jeg nu går fra dig, og Herrens Ånd rykker dig bort til et sted som jeg ikke vet, og jeg kommer og sier det til Akab, og han så ikke finner dig, da dreper han mig. Og din tjener har dog fryktet Herren fra ungdommen av.
- 13** Er det ikke blitt min herre fortalt hvað jeg gjorde dengang Jesabel drepte Herrens profeter? Da skjulte jeg hundre av Herrens profeter i to huler, femti mann i hver hule, og forsørget dem med brød og vann.
- 14** Og nu sier du: Gå og si til din herre: Elias er her! Og så dreper han mig.
- 15** Da sa Elias: Så sant Herren, hærskares Gud, lever, han hvis tjener jeg er: Idag skal jeg trede frem for ham.
- 16** Så gikk Obadja Akab i møte og sa det til ham; og Akab gikk Elias i møte.
- 17** Med det samme Akab fikk se Elias, sa han til ham: Er det du, du som fører ødeleggelse

over Israel?

18 Han svarte: Jeg har ikke ført ødeleggelse over Israel, men du og din fars hus, fordi I har forlatt Herrens bud og fulgt Ba'alene.

19 Men send nu bud og la hele Israel komme sammen til mig på Karmel-fjellet og de fire hundre og femti Ba'als profeter og de fire hundre Astartes profeter som eter ved Jesabels bord!

20 Så sendte Akab bud omkring blandt alle Israels barn og bød profetene komme sammen til Karmel-fjellet.

21 Da trådte Elias frem for alt folket og sa: Hvor lenge vil I halte til begge sider? Dersom Herren er Gud, så følg ham, og dersom Ba'al er det, så følg ham! Men folket svarte ham ikke et ord.

22 Og Elias sa til folket: Jeg er den eneste av Herrens profeter som er blitt tilbake, mens Ba'als profeter er fire hundre og femti mann.

23 La oss nu få to okser, og la så dem velge sig den ene okse og hugge den i stykker og legge den på veden, men de skal ikke tende ild på; og jeg vil stille til den andre okse og legge den på veden, men jeg vil ikke tende ild på.

24 Påkall så I eders guds navn, og jeg vil påkalle Herrens navn, og det skal være så, at den gud som svarer med ild, han er Gud. Og alt folket svarte og sa: Det er rett!

25 Da sa Elias til Ba'als profeter: Velg nu I eder den ene okse og stell den til først, siden I er flest, og påkall så eders guds navn! Men I skal ikke tende ild på.

26 Sa tok de den okse han hadde gitt dem, og stelte den til og påkalte Ba'als navn fra morgen til middag og ropte: Ba'al, svar oss! Men det hørtes ingen røst, og det var ikke nogen som svarte; og de hinket omkring det alter de hadde gjort.

27 Men da det var blitt middag, spottet Elias dem og sa: Rop høiere! Han er jo Gud; han er vel falt i tanker, eller han er gått avsides eller er ute på reise; kanskje han sover -- så vil han vel våkne.

28 Da ropte de ennu høiere og flengte sig, som det var deres vis, med sverd og spyd, til blodet rant nedover dem.

29 Da det led over middag, raste de til bortimot den tid matofferet blir frembåret; men det hørtes ingen røst, og det var ikke nogen som svarte, og ikke nogen som aktet på dem.

30 Da sa Elias til alt folket: Tred hit til mig! Og alt folket trådte frem til ham, og han satte i stand Herrens alter, som var nedrevet.

31 Og Elias tok tolv stener efter tallet på Jakobs barns stammer, han til hvem Herrens ord var kommet og hadde lydt således: Israel skal være ditt navn.

32 Og han bygget av stenene et alter i Herrens navn og gjorde en grøft rundt om alteret så stor som til omkring to måls utsæd.

33 Så la han veden til rette og hugg oxen i stykker og la den ovenpå veden.

34 Og han sa: Fyll fire krukker med vann og øs det ut over brennofferet og over veden! Så sa han: Gjør det en gang til! Og de gjorde det annen gang! Så sa han: Gjør det tredje gang! Og de gjorde det tredje gang.

35 Og vannet fløt rundt om alteret, og han fylte også grøften med vann.

36 Men ved den tid matofferet blir båret frem, trådte profeten Elias frem og sa: Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud! La det idag bli vitterlig at du er Gud i Israel, og at jeg er din tjener, og at det er på ditt ord jeg har gjort alt dette!

37 Svar mig, Herre, svar mig, så dette folk må kjenne at du, Herre, er Gud, og at du nu vender deres hjerte tilbake til dig!

38 Da falt Herrens ild ned og fortærte brennofferet og veden og stenene og jorden og

slikket op vannet som var i grøften.

³⁹ Og alt folket så det, og de falt ned på sitt ansikt og sa: Herren, han er Gud! Herren, han er Gud!

⁴⁰ Da sa Elias til dem: Grip Ba'als profeter, la ingen av dem slippe herifra! Og de grep dem, og Elias førte dem ned til bekken Kison og lot dem drepe der.

⁴¹ Så sa Elias til Akab: Gå nu op og et og drikk! For jeg hører regnet suse.

⁴² Da gikk Akab op for å ete og drikke. Men Elias gikk op på Karmels topp og bøide sig mot jorden med ansiktet mellom sine knær.

⁴³ Så sa han til sin dreng: Stig op og se ut mot havet! Og han steg op og så ut, men sa: Det er ikke noget å se. Syv ganger sa han: Gå dit igjen!

⁴⁴ Den syvende gang sa han: Se, en liten sky, så stor som en manns hånd, stiger op fra havet. Da sa han: Gå op og si til Akab: Spenn for og far ned, så ikke regnet skal opholde dig!

⁴⁵ Og i en håndvending sortnet himmelen til med skyer og storm, og det kom et sterkt regn; og Akab kjørte avsted og for til Jisre'el.

⁴⁶ Men Herrens hånd kom over Elias; han omgjordet sine lender og sprang foran Akab like til Jisre'el.

KAPITTEL 19

Akab fortalte Jesabel om alt det Elias hadde gjort, og om alle dem han hadde drept med sverdet -- alle profetene.

² Da sendte Jesabel bud til Elias og lot si: Gudene la det gå mig ille både nu og siden om jeg ikke imorgen på denne tid gjør med ditt liv som det er gjort med deres liv.

³ Da han hørte det, gjorde han sig rede og drog bort for å berge livet, og han kom til Be'erseba, som hører til Juda; der lot han sin dreng bli tilbake,

⁴ og selv gikk han en dagsreise ut i ørkenen; der satte han sig under en gyvelbusk, og han ønsket sig døden og sa: Det er nok; ta nu mitt liv, Herre! For jeg er ikke bedre enn mine fedre.

⁵ Så la han sig ned og sov inn under en gyvelbusk; da rørte en engel ved ham og sa til ham: Stå op og et!

⁶ Og da han så til, fikk han se at det ved hans hodegjerde lå en kake, stekt på hete stener, og at det stod en krukke med vann; og han åt og drakk og la sig ned igjen.

⁷ Men Herrens engel kom igjen annen gang og rørte ved ham og sa: Stå op og et! Ellers blir veien dig for lang.

⁸ Da stod han op og åt og drakk; og styrket ved denne mat gikk han firti dager og firti netter, til han kom til Guds berg, Horeb.

⁹ Der gikk han inn i hulen og blev der om natten. Da kom Herrens ord til ham; han sa til ham: Hvad vil du her, Elias?

¹⁰ Han svarte: Jeg har vært nidkjær for Herren, hærskares Gud; for Israels barn har forlatt din pakt; dine alter har de revet ned, og dine profeter har de drept med sverdet; jeg er alene tilbake, og de står mig efter livet.

¹¹ Han sa: Gå ut og stå på fjellet for Herrens åsyn! Da gikk Herren forbi der, og det kom en stor og sterk storm som sønderrev fjell og knuste klipper foran Herren, men Herren var ikke i stormen; og efter stormen kom et jordskjelv, men Herren var ikke i jordskjelvet;

¹² og efter jordskjelvet kom en ild, men Herren var ikke i ilden; og efter ilden kom lyden av

en stille susen.

13 Og da Elias hørte den, dekket han sitt ansikt til med sin kappe og gikk ut og stod ved inngangen til hulen. Da kom det en røst til ham og sa: Hva vil du her, Elias?

14 Han svarte: Jeg har vært nidkjær for Herren, hærskaernes Gud; for Israels barn har forlatt din pakt; dine alter har de revet ned, og dine profeter har de drept med sverdet; jeg er alene tilbake og de står mig etter livet.

15 Da sa Herren til ham: Gå tilbake igjen og ta veien til ørkenen ved Damaskus og gå inn i byen og salv Hasael til konge over Syria!

16 Og Jehu, Nimsis sønn, skal du salve til konge over Israel, og Elisa, Safats sønn, fra Abel-Mehola, skal du salve til profet i ditt sted.

17 Og det skal gå så, at den som slipper unda Hasaels sverd, skal Jehu drepe, og den som slipper unda Jehus sverd, skal Elisa drepe.

18 Men jeg vil la syv tusen bli tilbake i Israel, alle som ikke har bøid kne for Ba'al, og alle som ikke har kysset ham med sin munn.

19 Da han nu gikk derfra, møtte han Elisa, Safats sønn, som holdt på å pløie; tolv par okser gikk foran ham, og selv var han ved det tolvte par; og Elias gikk bort til ham og kastet sin kappe over ham.

20 Da forlot han oksene og sprang etter Elias og sa: La mig først få kysse min far og min mor, så vil jeg følge dig! Han svarte: Vel, gå hjem! For hva har jeg vel gjort med dig?

21 Så forlot han ham og gikk hjem; han tok de to okser [dem han hadde pløid med.] og slaktet dem, og med oksenes åk kokte han kjøttet og gav det til folket der, og de åt. Så gjorde han sig rede og fulgte Elias og tjente ham.

KAPITTEL 20

Kongen i Syria Benhadad samlet hele sin hær, og to og tretti konger fulgte ham med hester og vogner; og han drog op og kringsatte Samaria og stred mot det.

2 Og han sendte bud inn i byen til Akab, Israels konge,

3 og lot si til ham: Så sier Benhadad: Ditt sølv og ditt gull hører mig til, og de vakreste av dine hustruer og barn hører og mig til.

4 Israels konge svarte og sa: Det er som du sier, min herre konge! Jeg og alt hva mitt er, hører dig til.

5 Men sendebudene kom igjen og sa: Så sier Benhadad: Jeg sendte bud til dig og lot si: Ditt sølv og ditt gull og dine hustruer og dine barn skal du gi mig.

6 Men imorgen ved denne tid sender jeg mine tjenere til dig, og de skal ransake ditt hus og dine tjeneres huser, og alt som er dine øines lyst, skal de ta og føre bort med sig.

7 Da kalte Israels konge alle landets eldste til sig og sa: Nu ser I vel grant at han bare vil oss ondt! Han sendte bud til mig og krevde mine hustruer og mine barn, mitt sølv og mitt gull, og jeg nektet ham det ikke.

8 Da sa alle de eldste og alt folket til ham: Du må ikke høre på ham og ikke gi efter.

9 Så sa han til Benhadads sendebud: Si til min herre kongen: Alt det du første gang sendte bud til din tjener om, vil jeg gjøre; men dette kan jeg ikke gjøre. Med dette svar vendte sendebudene tilbake til ham.

10 Da sendte Benhadad atter bud til ham og lot si: Gudene la det gå mig ille både nu og siden om Samarias støv skal kunne fylle nevene på alt det folk som er i mitt følge.

11 Da svarte Israels konge og sa: Si til ham: Ikke skulde den som binder sverdet om sig,

rose sig lik den som løser det av sig!

12 Da Benhadad hørte dette svar, mens han selv og kongene satt og drakk i løvhyttene, sa han til sine menn: Still eder op! Og de stilte sig op imot byen.

13 Da trådte en profet frem til Akab, Israels konge, og sa: Så sier Herren: Ser du hele denne store mengde? Jeg gir den idag i din hånd, og du skal kjenne at jeg er Herren.

14 Akab spurte: Ved hvem? Han svarte: Så sier Herren: Ved landshøvdingenes menn. Så spurte han: Hvem skal begynne striden? Han svarte: Du selv.

15 Så mønstret han landshøvdingenes menn, og de var to hundre og to og tretti; og efter dem mønstret han alt folket -- alle Israels barn -- syv tusen mann.

16 De drog ut om middagen, mens Benhadad satt og drakk sig drukken i løvhyttene med de to og tretti konger som var kommet ham til hjelp.

17 Landshøvdingenes menn drog først ut; Benhadad sendte folk ut for å speide, og de meldte ham at det hadde draget krigsfolk ut fra Samaria.

18 Da sa han: Enten de har draget ut i fredelig øiemed, eller de har draget ut til strid, så grip dem levende!

19 Så drog de da ut fra byen, landshøvdingenes menn og hæren som fulgte dem,

20 og de hugg ned hver sin mann; syrerne flyktet, og Israel forfulgte dem; og Benhadad, kongen i Syria, slapp unda på en hest sammen med noen ryttere.

21 Så drog Israels konge ut og slo hestene og stridsvognene og voldte et stort mannefall blandt syrerne.

22 Da trådte profeten frem til Israels konge og sa til ham: Gå nu i gang med å ruste dig og tenk vel over hvad du skal gjøre! For til næste år vil kongen i Syria igjen dra op imot dig.

23 Men syrerkongens tjenere sa til ham: Deres guder er fjellguder, derfor vant de over oss; men strider vi med dem på sletten, da vinner vi sikkert over dem.

24 Gjør nu således: Avsett kongene, hver fra sin plass, og sett stattholdere i deres sted!

25 Og få dig så selv en hær som er like så stor som den du mistet, og like så mange hester og vogner, og la oss så stride med dem på sletten! Da vinner vi sikkert over dem. Og han lyttet til deres råd og gjorde så.

26 ret efter mønstret Benhadad syrerne og drog frem til Afek for å stride mot Israel.

27 Og Israels barn blev mønstret og forsynt med levnetsmidler og drog ut imot dem; og Israels barn leiret sig midt imot dem som to små gjeteflokker, men syrerne opfylte landet.

28 Da trådte den Guds mann frem og sa til Israels konge: Så sier Herren, sa han: Fordi syrerne har sagt: Herren er en fjellgud og ikke en dalgud, så vil jeg gi hele denne store mengde i din hånd, og I skal kjenne at jeg er Herren.

29 Så lå de nu i leir midt imot hverandre i syv dager. På den syvende dag kom det til strid, og Israels barn hugg på én dag ned hundre tusen mann fotfolk av syrerne.

30 Og de som blev tilbake, flyktet til Afek og inn i byen; men muren falt ned over de syv og tyve tusen mann som var blitt tilbake. Benhadad flyktet også og kom inn i byen og sprang fra kammer til kammer.

31 Da sa hans tjenere til ham: Vi har hørt at kongene av Israels hus er milde konger; la oss legge sekk om våre lender og rep om våre hoder og gå ut til Israels konge! Kanskje han lar dig få leve!

32 Så bandt de sekk om sine lender og rep om sine hoder, og da de kom til Israels konge, sa de: Din tjener Benhadad sier: La mig få leve! Han svarte: Er han ennå i live? Han er min bror.

33 Mennene tok dette for et godt varsel, og de søkte straks å få et ord fra ham som kunde

viser om han mente det så, og de sa: Ja, Benhadad er din bror. Da sa han: Gå og hent ham! Så kom Benhadad ut til ham, og han lot ham stige op i sin vogn.

³⁴ Og Benhadad sa til ham: De byer som min far tok fra din far, vil jeg gi tilbake, og du kan gjøre dig gater i Damaskus, likesom min far gjorde i Samaria. Og jeg sa Akab vil på det vilkår gi dig fri. Så inngikk han et forbund med ham og gav ham fri.

³⁵ Men en av profetenes disipler sa på Herrens bud til en annen: Slå mig! Men mannen vilde ikke slå ham.

³⁶ Da sa han til ham: Fordi du ikke lød Herrens røst, så skal en løve drepe dig, når du går bort fra mig. Og da han gikk fra ham, kom en løve imot ham og drepte ham.

³⁷ Så møtte han en annen mann og sa: Slå mig! Og mannen slo ham så han blev såret.

³⁸ Derefter gikk profeten og stilte sig på veien for å møte kongen; men han gjorde sig ukjennelig ved å legge et bind over sine øine.

³⁹ Da nu kongen kom forbi, ropte han til kongen: Din tjener hadde draget ut og var med i striden; men i det samme kom det en mann frem som førte en annen mann til mig og sa: Ta vare på denne mann! Blir han borte, skal ditt liv trede i stedet for hans liv, eller også skal du betale mig en talent sølv.

⁴⁰ Men din tjener hadde noget å gjøre her og der, og så blev mannen borte. Da sa Israels konge til ham: Du har din dom; du har selv felt den.

⁴¹ Da skyndte han sig og tok bindet fra øinene, og Israels konge kjente ham og så at han var en av profetene.

⁴² Profeten sa til ham: Så sier Herren: Fordi du lot den mann som jeg hadde lyst i bann, slippe dig av hendene, så skal ditt liv trede i stedet for hans liv og ditt folk i stedet for hans folk.

⁴³ Så drog Israels konge hjem mismodig og harm og kom til Samaria.

KAPITTEL 21

Nogen tid efter hendte det som nu skal fortelles: Jisre'elitten Nabot hadde en vingård i Jisre'el ved siden av et slott som tilhørte Akab, kongen i Samaria.

² Akab talte med Nabot og sa: Gi mig din vingård, så jeg kan ha den til kjøkkenhave! For den ligger tett ved mitt hus. Jeg vil gi dig en bedre vingård i stedet for den; eller om du så synes, vil jeg gi dig så meget i penger som den er verd.

³ Men Nabot svarte: Herren la det være langt fra mig å gi dig min fedre arv.

⁴ Så gikk Akab hjem mismodig og harm for det svar jisre'elitten Nabot hadde gitt ham da han sa: Jeg vil ikke gi dig min fedre arv. Og han la sig på sin seng og vendte ansiktet bort og vilde ikke ete.

⁵ Da kom hans hustru Jesabel inn til ham, og hun spurte ham: Hvorfor er du så mismodig og vil ikke ete?

⁶ Han svarte: Jeg talte med jisre'elitten Nabot og sa til ham: Gi mig din vingård for penger, eller om du ønsker, vil jeg gi dig en annen vingård i stedet. Men han sa: Jeg vil ikke gi dig min vingård.

⁷ Da sa hans hustru Jesabel til ham: Du får nu vise at du er konge over Israel; stå op, et og vær vel til mote! Jeg skal sørge for at du får jisre'elitten Nabots vingård.

⁸ Så skrev hun et brev i Akabs navn og satte segl på det med hans signetring; og hun sendte brevet til de eldste og fornemste i hans by, de som bodde sammen med Nabot.

⁹ Og i brevet skrev hun således: Utrop en faste og la Nabot sitte øverst blandt folket,

- ¹⁰ og la to onde menn sitte midt imot ham, sa de kan vidne mot ham og si: Du har bannet Gud og kongen. Før ham så ut og sten ham ihjel!
- ¹¹ Og mennene i byen, de eldste og fornemste som bodde i hans by, gjorde som Jesabel hadde sendt dem bud om, således som det var skrevet i det brev hun hadde sendt dem.
- ¹² De utropte en faste og lot Nabot sitte øverst blandt folket,
- ¹³ og de to onde menn kom og satte sig midt imot ham; og de onde menn vidnet mot Nabot i folkets påhør og sa: Nabot har bannet Gud og kongen. Og de førte ham utenfor byen og stenet ham ihjel.
- ¹⁴ Så sendte de bud til Jesabel og lot si: Nabot er blitt stenet og er død.
- ¹⁵ Med det samme Jesabel hørte at Nabot var blitt stenet og var død, sa hun til Akab: Stå op og ta jisre'elitten Nabots vingård i eie, den som han ikke vilde la dig få for penger! For Nabot lever ikke lenger; han er død.
- ¹⁶ Da Akab hørte at Nabot var død, stod han op for å gå ned til Jisre'elitten Nabots vingård og ta den eie.
- ¹⁷ Men Herrens ord kom til tisbitten Elias, og det lød således:
- ¹⁸ Gjør dig rede og gå ned og møt Akab, Israels konge, som bor i Samaria! Nu er han i Nabots vingård; han er gått der ned for å ta den i eie.
- ¹⁹ Og du skal tale således til ham: Så sier Herren: Har du nu både myrdet og arvet? Og du skal si til ham: Så sier Herren: På det sted hvor hundene slikket Nabots blod, skal hundene også slikke ditt blod.
- ²⁰ Men Akab sa til Elias: Har du funnet mig, du min fiende? Han svarte: Ja, jeg har funnet dig, fordi du har solgt dig til å gjøre hvad ondt er i Herrens øine.
- ²¹ Derfor vil jeg føre ulykke over dig og feie efter dig og utrydde alle menn i Akabs hus, både myndige og umyndige i Israel,
- ²² og jeg vil gjøre med ditt hus som med Jeroboams, Nebats sønns hus og med Baesas, Akiass sønns hus, fordi du har vakt min harme, og fordi du har fått Israel til å synde.
- ²³ Også om Jesabel har Herren talt og har sagt: Hundene skal fortære Jesabel ved Jisre'els voll.
- ²⁴ Den av Akabs hus som dør i byen, skal hundene fortære, og den som dør på marken, skal himmelens fugler fortære.
- ²⁵ Det har aldri vært nogen som Akab, han som solgte sig til å gjøre hvad ondt var i Herrens øine, fordi hans hustru Jesabel egget ham.
- ²⁶ Hans ferd var overmåte vederstyggelig; han fulgte de motbydelige avguder, aldeles som amorittene hadde gjort, de som Herren drev bort for Israels barn.
- ²⁷ Men da Akab hørte hvad Elias sa, sønderrev han sine klær og la sekk om sitt legeme og fastet; og han sov i sekk og gikk stille omkring.
- ²⁸ Da kom Herrens ord til tisbitten Elias, og det lød således:
- ²⁹ Har du sett at Akab har ydmyket sig for mig? Fordi han har ydmyket sig for mig, vil jeg ikke la ulykken komme i hans dager, men i hans sønns dager vil jeg la ulykken komme over hans hus.

KAPITTEL 22

Nu holdt de sig rolig i tre år; det var ikke nogen krig mellem Syria og Israel.

² Men i det tredje år hendte det at Josafat, Judas konge, drog ned til Israels konge.

³ Da sa Israels konge til sine tjenere: Vet I ikke at Ramot i Gilead hører oss til? Og vi sitter

stille og tar det ikke fra kongen i Syria!

⁴ Og han sa til Josafat: Vil du dra med mig i krig til Ramot i Gilead? Josafat svarte Israels konge: Som du, så jeg, som ditt folk, så mitt folk, som dine hester, så mine hester.

⁵ Og Josafat sa fremdeles til Israels konge: Søk dog først å få vite hvad Herren sier!

⁶ Da kalte Israels konge profetene sammen; det var omkring fire hundre mann; og han spurte dem: Skal jeg dra i krig mot Ramot i Gilead, eller skal jeg la det være? De svarte: Dra op! Herren vil gi det i kongens hånd.

⁷ Men Josafat sa: Er her ikke nogen annen Herrens profet, så vi kunde spørre Herren til råds gjennom ham?

⁸ Israels konge svarte Josafat: Der er ennu en mann gjennom hvem vi kan spørre Herren til råds, men jeg hater ham fordi han ikke spår godt om mig, men bare ondt, det er Mika, Jimlas sønn. Josafat sa: Kongen skulde ikke si så!

⁹ Da kalte Israels konge på en av hofffolkene og sa: Skynd dig og hent Mika, Jimlas sønn!

¹⁰ Imens satt Israels konge og Josafat, Judas konge, i kongelig skrud, hver på sin trone, på en treskeplass ved inngangen til Samarias port; og alle profetene stod foran dem og fremsa sine spådommer.

¹¹ Og Sedekias, Kena'anas sønn, gjorde sig horn av jern og sa: Så sier Herren: Med disse skal du stange syrerne til du får gjort ende på dem.

¹² Og alle profetene spådde likedan og sa: Dra op til Ramot i Gilead! Så skal du ha lykke med dig, og Herren skal gi det i kongens hånd.

¹³ Og budet som var gått for å tilkalle Mika, sa til ham: Profetene spår med en munn godt for kongen; la nu også dine ord stemme overens med deres og spå godt!

¹⁴ Mika svarte: Så sant Herren lever: Hvad Herren sier til mig, det vil jeg tale.

¹⁵ Da han nu kom til kongen, sa kongen til ham: Mika! Skal vi dra i krig til Ramot i Gilead, eller skal vi la det være? Han svarte: Dra op! Så skal du ha lykke med dig, og Herren skal gi det i kongens hånd.

¹⁶ Men kongen sa til ham: Hvor mange ganger skal jeg besverge dig at du ikke skal tale annet til mig enn sannhet i Herrens navn?

¹⁷ Da sa han: Jeg så hele Israel spredt utover fjellene likesom en fårehjord som ikke har hyrde; og Herren sa: Disse har ingen herre; la dem vende tilbake i fred, hver til sitt hus!

¹⁸ Da sa Israels konge til Josafat: Var det ikke det jeg sa til dig: Han spår ikke godt om mig, men bare ondt?

¹⁹ Men Mika sa: Så hør da Herrens ord! Jeg så Herren sitte på sin trone og hele himmelens hær stå omkring ham på hans høire og venstre side.

²⁰ Og Herren sa: Hvem vil overtale Akab til å dra op til Ramot i Gilead, så han faller der? Og den ene sa så og den annen så.

²¹ Da gikk ånden [spådomsånden.] frem og stilte sig for Herrens åsyn og sa: Jeg skal overtale ham. Herren spurte ham: Hvorledes?

²² Han svarte: Jeg vil gå avsted og være en løgnens ånd i alle hans profeters munn. Da sa Herren: Ja, du skal overtale ham, og det skal også lykkes dig; gå avsted og gjør så!

²³ Se, nu har Herren lagt en løgnens ånd i alle disse dine profeters munn, men Herren har varslet ulykke for dig.

²⁴ Da trådte Sedekias, Kena'anas sønn, frem og slo Mika på kinnet og sa: På hvilken vei er Herrens Ånd gått over fra mig for å tale med dig?

²⁵ Mika svarte: Det skal du få se den dag du flykter fra kammer til kammer for å skjule dig.

²⁶ Da sa Israels konge: Ta Mika og før ham tilbake til byens høvedsmann Amon og til

kongesønnen Joas

²⁷ og si: Så sier kongen: Sett ham i fangehuset og la ham leve på fangekost til jeg kommer uskadd hjem igjen!

²⁸ Mika sa: Kommer du uskadd hjem igjen, så har Herren ikke talt gjennom mig. Og han sa: Hør dette, I folk alle sammen!

²⁹ Så drog Israels konge og Judas konge Josafat op til Ramot i Gilead.

³⁰ Og Israels konge sa til Josafat: Jeg vil forklære mig og så gå i striden; men ta du dine vanlige klær på! Så forklædde Israels konge sig og gikk i striden.

³¹ Men kongen i Syria hadde befalt sine to og tretti vogn-høvedsmenn: I skal ikke stride mot nogen, hverken liten eller stor, bare mot Israels konge.

³² Da nu vogn-høvedsmennene så Josafat, sa de: Dette er sikkert Israels konge. Og de vendte sig dit for å stride mot ham. Da satte Josafat i et høit rop.

³³ Og da vogn-høvedsmennene så at det ikke var Israels konge, vendte de sig fra ham igjen.

³⁴ Men en mann spente sin bue og skjøt på lykke og fromme og traff Israels konge mellom brynjeskjørtet og brynjen. Da sa han til sin vognstyrer: Vend om og før mig ut av hæren! Jeg er såret.

³⁵ Men striden blev stadig hårdere den dag, og kongen blev holdt opreist i vognen mot syrerne; men om aftenen døde han, og blodet av såret fløt ned i vognen.

³⁶ Og ved solens nedgang gikk der det rop gjennom leiren: Hver mann hjem til sin by og sitt land!

³⁷ Således døde kongen og blev ført til Samaria, og de begravde kongen i Samaria.

³⁸ Og da de skylte vognen i dammen ved Samaria, slikket hundene hans blod, mens skjøgene badet sig der, efter det ord som Herren hadde talt.

³⁹ Hvad som ellers er å fortelle om Akab, om alt det han gjorde, og om det elfenbenshus han bygget, og om alle de byer han bygget, det er opskrevet i Israels kongers krønike.

⁴⁰ Og Akab la sig til hvile hos sine fedre, og hans sønn Akasja blev konge i hans sted.

⁴¹ Josafat, Asas sønn, blev konge over Juda i Akabs, Israels konges fjerde år.

⁴² Josafat var fem og tretti år gammel da han blev konge, og regjerte i Jerusalem i fem og tyve år; hans mor hette Asuba og var datter av Silhi.

⁴³ Han vandret i ett og alt på sin far Asas vei; han vek ikke fra den, men gjorde hvad rett var i Herrens øine. Dog blev offerhaugene ikke nedlagt; folket blev ved å ofre og brenne røkelse på haugene. (22:44) Dog blev offerhaugene ikke nedlagt; folket blev ved å ofre og brenne røkelse på haugene.

⁴⁴ (22:45) Josafat holdt fred med Israels konge.

⁴⁵ (22:46) Hvad som ellers er å fortelle om Josafat, om de store gjerninger han gjorde, og om de kriger han førte, det er opskrevet i Judas kongers krønike.

⁴⁶ (22:47) Han utryddet også av landet de tempel-bolere som var blitt tilbake i hans far Asas dager.

⁴⁷ (22:48) Det var dengang ingen konge i Edom; en stattholder regjerte der.

⁴⁸ (22:49) Josafat hadde ti Tarsis-skib som skulde gå til Ofir efter gull; men de kom ikke avsted, for nogen av skibene forliste ved Esjon-Geber.

⁴⁹ (22:50) Da sa Akasja, Akabs sønn, til Josafat: La mine folk fare med dine folk på skibene! Men Josafat vilde ikke.

⁵⁰ (22:51) Og Josafat la sig til hvile hos sine fedre og blev begravet hos sine fedre i sin far Davids stad; og hans sønn Joram blev konge i hans sted.

⁵¹ (22:52) Akasja, Akabs sønn, blev konge over Israel i Samaria i Josafats, Judas konges syttende år og regjerte over Israel i to år.

⁵² (22:53) Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, og vandret på sin fars og sin mors vei og på Jeroboams, Nebats sønns vei, han som fikk Israel til å synde;

⁵³ (22:54) han dyrket Ba'al og tilbad ham og vakte Herrens, Israels Guds harme, aldeles som hans far hadde gjort.

For other languages please go to www.wordproject.org